

Nr 3 2012

KUSTPOSTEN

— *Organ för KA 2:s Kamratförening* —

Jubileumsutgåva Kustposten 75 år

KUSTPOSTEN

Organ för KA 2:s Kamratförening

Nr 3 2012 årgång 76

Utges av KA 2:s Kamratförening

Ansvarig utgivare: Peter Glimvall

Redaktionskommitté: Kent Alritzson,
Ulf Sejlert, Jan-Åke Samuelsson,
Gustav Karlsson

Layout: DAG ÅSHAGE
telefon: 0455-482 18

Omslagsbild:

Pjäsbemanning Linje VI, 1910-tal

Kamratföreningen styrelse

Ordförande: Peter Glimvall
Vice ordförande: Kent Alritzson
Sekreterare: Kent Alritzson
Vice sekreterare: Yvonne Wirbrand
Kassör: Sune Persberg
Ledamot: Göran Göransson
Suppleanter: Olle Melin
Erling Holmberg
Klubbmästare: Lars Iger
(adjungerad till styrelsen)

Kamratföreningens adress

KA 2:s Kamratförening
Box 527
371 23 KARLSKRONA
Telefon: 0455-47542 (v sekr)
epost: yvonne.wirbrand@telia.com
Postgiro: 9 80 67 - 2
Bankgiro: 5584-9483
Medlemsavgift: 125 kronor

Kamratföreningens utbud av KA-produkter

Kavajmärke	80:-
Medlemsnål	45:-
Slips KA 2	50:-
Slips KA	50:-
Livrem	120:-
Manchettknappar KA	150:-
KA 2 Idrottshistoria, Nattlig patrullorientering	30:-
Eskil Nyström och Marinens Hemvärnsmusikkår Kassett	60:-
Vykort Kungsholms fort (4 st)	10:-
Vykort Rosenholm (3 st)	10:-
CD Karlskrona Kustartilleriregemente	100:-

Ring kassören Sune Persberg för beställning
telefon 0455-274 56

Varorna levereras, när betalning skett.

Om varorna skickas tillkommer porto minst 20 kronor.

Plusgiro: 98067 -2

Bankgiro: 5584-9483

Bildhäfte om KA 2 förläggningsplatser

Häftet kostar 60 kr och vill Du ha det
hemskickat tillkommer porto om 10
kronor. Du kan beställa genom att sätta
in 70 kr på postgiro 97 05 88-0

Gräsvik och dess historia

Boken kostar
60 kronor plus porto

Befästningspark Karlskrona

Boken kostar
50 kronor plus porto

KA 2-boken

kostar 100 kronor
plus porto
60 kronor

KA 2 kamrater!

Då kamrater närmar vi oss återigen juletid med allt vad det innebär av trevlig samvaro med nära och kära, god mat, tindrande barnaögon fästade på julklappshögen invid granen, glögg och pepparkakor och allt annat som hör denna den främsta av våra högtider till. Och förhoppningsvis också avkoppling från det dagliga slitet och en möjlighet att sjunka ner i favoritfåtöljen och tillsammans med en rykande kopp kaffe njuta av vår gemensamma tidning, Kustposten.

Men samtidigt är det dags att summera det gångna verksamhetsåret och reflektera om allt blev som det var tänkt när kyrkklockorna senast ringde in ett nytt år. Vad det gäller kamratföreningen så har vi genomfört de traditionella aktiviteterna. Jag tänker då på årsmötet, vårutflykten, grillfesten tillsammans med Flottans män och nu senast höstmötet. Samtliga aktiviteter har genomförts på ett uppskattat sätt av deltagarna, gynnats av bra väder och gott kamratskap och gett oss som deltagit flera ljusa minnen att bära med oss in i vintermörkret.

Lyfter vi blicken från vår egen horisont och granskar hur den säkerhetspolitiska utvecklingen i vårt land och i omvärlden utvecklats under året, blir bilden inte lika ljus. I en nyligen utgiven rapport från FOI jämförs försvarsutgifter i tio olika länder. Sveriges försvarsutgifter har minskat snabbare än i de övriga länderna. De svenska försvarsutgifterna har gått från en första- till en sistaplats bland de nordiska länderna under 2000-talet, mätt som andel av BNP.

Försvars- och säkerhetspolitik är tyvärr ett undanskymt ämne i ett land som haft fred i över 200 år. Den officiella svenska säkerhetspolitiska bedömningen synes inte ta hänsyn till Rysslands pågående upprustning och politiska utveckling mot ett alltmer auktoritärt styre. Till yttermera visso åker vi snålskjuts på att samtliga våra grannländer förutom Finland är Nato-medlemmar. I en nyligen genomförd SVT intervju med generalsekretära-

ren för Nato, Anders Fogh Rasmussen, hävdar denne att Sverige inte kan räkna med skydd från Nato om Sverige skulle bli anfallet av främmande makt. Nato skyddar sina medlemsländer enligt Fogh Rasmussen. Och Sverige är som bekant ingen medlemsstat!

Det svenska försvarets framtid utreds för närvarande av två olika försvarsutredningar. Den viktigaste är försvarsberedningen som leds av moderaten Cecilia Widegren. Den ska göra en ny säkerhetspolitisk bedömning av vilka behov som finns i framtiden. Slutsatsen ska levereras inför det nya försvarsbeslutet 2015. Det är dock oroväckande att Widegren redan hänvisar till en Nato-utvärdering av det svenska försvaret som i positiva ordalag beskriver Försvarsmaktens utveckling. Så här skriver Widegren i ett debattinlägg: "Sverige får beröm av Nato, inte för att försvaret värderats gentemot Natos försvarsplanering, utan i förhållande till hur en modern försvarsmakt enligt Nato bör se ut för att kunna hantera Sveriges behov och förmåga till insatser i försvaret av Sverige, i vårt närområde samt i internationella insatser." Men när vi läser detta, skall vi samtidigt känna till att denna utredning är en ren analysprodukt och att bedömningen av Försvarsmaktens förmåga baseras på en planerad, fiktiv förmåga av Insatsorganisation 2014, som det tar flera år till innan den fullt ut är intagen.

Kamrater – avslutningsvis vill jag önska er alla som läser denna tidning, förhoppningsvis med stor behållning, en riktigt GOD JUL och ett GOTT NYTT 2013!

Peter Glimvall

God Jul och ett Gott Nytt År önskar Styrelsen

Höstmötet

Fredagen den 19 oktober samlades ca 35 kamrater i Frimurarelokalen på Drottninggatan i Karlskrona. Under samlingen underhöll som sedvanligt KA2 oktetten, och välkomstdrink serverades. I den fasta förvisningen om att få en trevlig kväll tillsammans med goda kamrater och vänner och för att på ett värdigt sätt minnas KA 2 och alla ljusa minnen från den tiden. Efter ett kort hälsningsanförande av vår ordförande satte vi oss sedan till bords i den magnifika matsalen. Till förrätten sjöngs det traditionella snapsvisor och stämningen steg i rasande fart längs bordet. Efter förrätten blev det "krigarmiddag" i form av

ärtsoppa och pannkakor. Till kaffet berättade vår inbjudne gäst överste Per Jenvald om sin 6 månaders tjänstgöring i Afghanistan. Han berättade framförallt hur det dagliga livet förändrats för Afghanistans befolkning under Natostyrkornas och den svenska Isaf-styrkans insatser i området. Flickor har kommit att gå i skola och en ökad trygghet för befolkningen har kunnat skapas. Han fick också många frågor av deltagarna. Kvällen blev i alla avseenden lyckad, och jag är övertygad om att alla när de begav sig hemåt, gjorde det styrkta av alla glada minnen och återseendet av kamrater som höstmötet inneburit.

Kent Alritzson

Gustav Karlsson och Kjell Silverbark i samspråk

Inger-Maj Gustafsson, Kajsa Larsson och Eva Iger

Foto: Kent Alritzson

Per Jenvald berättar om livet i Afghanistan

Karl Mauritzson och Kjell Lodenius minglar

Oktetten i full gång med underhållningsmusik

Lennart Lindqvist, Rune Jansson och Kent Alritzson

Sjuttiofem år och nätankommen

KA 2:s

kamratförening bildades 1936, då stadgar antogs och styrelseledamöter och andra funktionärer valdes. Till följd av ett livligt omfattat önskemål om ett medlemsblad, för KA 2-are i tjänst och i förskingring, tillsattes en redaktion för att utforma ett sådant. Kaptenen Sture Lindahl utsågs till ansvarig utgivare, och i redaktionen var redaktören Carl Holmberg och flaggkorpralen Gerbro. (*De tre blev senare kända på annat sätt. Sture Lindahl blev överste i Vaxholm, Carl Holmberg blev chefredaktör för Bl. L. Tidning med signaturen "Je l'ai vue" och Gerbro blev underofficer vid HK. C Holmberg kallades av allmogen för "Stjåla ve", för signaturens skull.*)

Det nya medlemsbladet kallades för *MEDLEMSBLAD*, och första numret kom ut lagom till föreningens första årsmöte, i juni 1937. I bladet kunde läsas allt väsentligt om hur föreningen bildades 1936.

Stadgar för KA 2:s kamratförening, antagna vid föreningens bildande, presenterades där, liksom ett referat från första kamratmötet 1936. Referatet är undertecknat med 801 / 2. Det återges i sin helhet nedan:

Första kamratmönstringen

Det behövdes inte många lystringssignaler för att KA 2-arna en masse skulle möta upp till det första kamratmötet den soliga lördagen i juni 1936.

De senare åren har det blivit brukligt, att den ena kamratsammanslutningen efter den andra kommit till vid de militära förbanden, och varför skulle KA 2 vara sämre? Tvärtom! Det fanns i stället särskild anledning för KA 2-arna såväl i tjänst som i förskingringen att komma samman för att utbyta hågkomster från gamla tider och ta del av senare generationers erfarenheter och upplevelser. Vid Kungl. Karlskrona Kustartilleriregemente har nämligen vid sidan av nödvändig disciplin städse fostrats en samhörighetskänsla som tål jämförelse med vad som kan uppvisas vid varje annat trupperförband i detta land. Det var den känslan, som var garanti för att planerna på ett kamratförbund vid regementet hade de bästa utsikter att lyckas.

Det blev också en utmärkt start. För många av deltagarna var denna första KA 2-dag minnesrik. De gamla veteranerna från artillerikårens dagar hade kanske mest att säga varandra, men så hade också mycket förändrats sedan deras tid. Och spänsten hade de kvar. Raka och kraftiga hälsade dem regementets nuvarande chef, då

han tog emot "kompanierna", ty visst skulle de unga få se, att det alltjämt var fart och kläm i gamla artillerister. Och efter dem kom generation efter generation. Regementschefen talade och hälsade välkomna. Amiralitetsspredikant Elmgård gav vid korum anslående stämmingsord. Flaggjunkare Idh och hans duktiga kvinnliga medhjälpare i köksregionerna hade dukat välförsedda kaffebord i exercishuset, Och sedan deras håvor inmundigats, var man framme vid programmets huvudpunkt, föreningens konstituering. Ett rungande ja blev svaret på överste Åströms fråga, om de närvarande voro villiga att inträda som medlemmar i Karlskrona kustartilleriregementes kamratförening. Stadgar antogs, styrelse och övriga funktionärer valdes.

Att ge ett mera utförligt referat av programmet i övrigt, medger inte spaltutrymmet. Det var givet, att man icke dagen lång skulle vara kvar i stadskasernen, för KA 2-are äro de skilda förläggningarna på fortet och öarna minst lika mycket "hemort". Det blev besök vid Aspöbergsbatteriet, med demonstration av den tekniska materielen, därefter avfärd till Aspö mad med ny demonstration, denna gång av luftvärnets finesser. Så togs lunchpaus, innan det via Kungsholmsfort var tid för återfärd till staden, där flaggjunkare Idh och hans personal under tiden gjort klart till middag. Ärtor och fläsk förstås. Förunderligt vad en gammal f. d. KA 2-are fann den måltiden välsmakande.

Vid middagen talades för fosterlandet, regementet samt den nybildade kamratföreningen och dess uppburne ordf., överste Åström. På Skandiabiografen avslutades kamratdagen med en serie bilder från kustartilleriets övningar. Överstelöjtnant von Otter sammanfattade där dagens upplevelser i ett anslående anförande, utmynnande i ett leve för hembygd och fädernesland.

Då KA 2:s första kamratdag var till ända, voro dess deltagare överens om, att den fått ett vackert och värdigt förlopp. Den hade varit anledning till sammanträffande mellan befäl och underlydande, mellan kamrater och vänner från svunna dagar, den hade givit de äldre inblick i några av kustartillerivapnets modernare möjligheter, och den hade först som sist verkat samlande och entusiastmerande för Karlskrona kustartilleriregementes uppgift i försvarets och fosterlandets tjänst. Ett värdefullt resultat, som man hoppas, att kommande kamratdagar vid KA 2 fortsätta och fullfölja.

Kasernen vid Vallgatan, där föreningen bildades.

Uppgifter om syfte, funktionärer etc.

Utöver referatet från första mötet finns några korta prosastycken i medlemsbladet och en dikt med titeln *Sveriges flagga*. Föreningens stadgar finns återgivna, och ur dem framgår, att styrelsen skulle omfatta en ordförande och 20 övriga ledamöter, representerande åtta personalkategorier; från och med officerare till och med värnpliktiga. Endast militär och civilmilitär personal tilläts bli medlemmar. Det kan tyckas vara en väl tilltagen styrelse för att planera och genomföra ett kamratmöte om året, men den kanske hade ett symboliskt värde med en tyngre förankring i medlemskretsen. Dessutom, enligt stadgarna, utsågs ett verkställande utskott, VU, som skötte förekommande angelägenheter och arbete mellan årsmötena.

Kustpostens redaktörer

För tidskrifter, som publiceras, skall till Patent- och Registreringsverket anges en redaktör och en ansvarig utgivare. Dessutom skall sju exemplar av varje nummer lämnas till Kungliga Biblioteket, vilket sker genom tryckeriets försorg. Ser man sig om i Kustpostens historia, finner man sjuttionamngivna redaktörer, vilkas namn senare skymtar i andra och högre tjänstemässiga sammanhang. De sjuttion är, i kronologisk ordning: Sture Lindahl, Finn Svenonius, Per Löfqvist, Gunnar Sundqvist, Hans Blenner, Arne Widner, Bertil Runnberg, Sture Lindberg, Björn Magnusson, Arne Lundell, Lars Hansson, Per-Christian Bohlin, Pererik Lindahl, Svante Kristiansson, Rolf Sahlén, Bengt Jacobsson och Olle Melin. Sedan tidskriften upphörde att obrutet utkomma i tryckt form, har styrelsen haft uppdraget att svara för utgivningen, som främst skett i digital form via e-post.

Gustav Karlsson

Olle Melin, den senaste redaktören

Sture Lindahl, den förste redaktören

Något ur innehållet :

Jag minns från mina unga år vid KA 2, att jag alltid med förväntan såg fram emot att Kustposten kom till mid-sommar och jul och kunde läsas i dagrum och logement. Tidskriften innehöll information, berättelser ur livet och förströelser i lagom proportioner. Texterna kompletterades ofta med bra bilder; ofta från regementets fotodetalj eller enskilda författares bilder. Åt tävlingslystna eller problemsugna fanns små godbitar i form av korsord från G H Nilsson och rebusar från Ivan Wallmert; den korrekte sergeanten från Båstad och den konstnärlige överfuriren från Flerohopp. Många medverkande i Kustposten skulle kunna nämnas, men här är inte utrymme. Men, fyra stycken skall återges här; ett från krigsmellanåren, två från beredskapstiden och ett från senare tid. Här följer det första.

Ett blad ur en fänriks dagbok

Då jag efter en mässtafton nyligen av vännen redaktören för denna tidning blev ombedd att skriva ner något, av vad jag på kvällen berättat om gångna tider, så får väl en skildring av min entré i officersyrket anses kunna tillfredsställa hans önskan.

På den tiden, jag nu berättar om, hörde det till skyldigheterna för den nyutnämnde officeren, att uppvakta och av vapenchefen föreställas för Hans Majestät Konungen.

Vid min officersexamen blev jag därför av dåvarande vapenchefen General Herman Wrangel beordrad att redan dagen därpå, som var mottagningsdag, infinna mig på Kungliga Slottet i hallen utanför konungens mottagningsal. Jag skulle där träffa generalen några minuter före 1000, men dessförinnan skulle jag på slottet inskriva generalens namn i uppvaktningsboken och detta i så god tid, att generalen blev först på listan.

P A R Löfstedt

Detta blev för mig en obehaglig överraskning, enär jag naturligtvis före officersexamen (vars avläggande var ett stort problem, åtminstone för mig) icke låtit tillverka någon uniform. Måttagning och alla förberedelser voro vidtagna, dock med stränga order från mig att icke tillverkningen fick ske förr än efter vidare meddelande. Detta hade till följd att uniformen fick tillverkas för full maskin under natten, och klockan 0935 var den färdig. och klockan 0940 var jag per bil på väg till slottet, där jag i slutet på Norrbro åkte förbi den gående generalen. Jag hann sålunda före honom men kom ingalunda först på listan. Någon förklaring till generalen vågade jag naturligtvis inte komma med, då jag fick min admonition.

Uppvaktningen, bortsett från min nervositet, gick ritual-
enligt. Men sedan kom det! Oh, du oblida Öde!

Till historien hör att vid officersexamen utdelades ett stipendium på 600:- (sex hundra kronor). Det var mycket pengar på den tiden. Det var nära fyra fänriksmånads-
löner. Detta stipendium tilldelades mig såsom bäst i min årskurs; kanske mera beroende på att jag var ensam i kursen än på mina stora kunskaper. Och dessa pengar, med undantag för vad som gått åt till gårdagens mat och dryck, bar jag i innerfickan i min nya kolett. Till historien hör också, att på den tiden fanns det i början på Drottninggatan en större restaurang, som hette Kronprinsen.

Klockan var vid pass 1130 och jag hade på grund av tidigare nämnda uniformstekniska skäl icke fått en matbit; är sålunda hungrig och har pengar på fickan. Döm om min glädje när generalen säger till mig med sin djupa basröst: "Nu tycker jag att vi går till Kronprinsen!" Orden klinga ännu i mina öron. Han tillägger därefter, som jag också tyckte var fullt naturligt: "Fänriken kan gå i förväg". - Inte kunde en general visa sig ute i sällskap med en fänrik.

Ja, jag gick ner till omnämnda Kronprinsen, på vägen klarläggande för mig hur jag skulle svara på generalens ev. frågor under måltiden. Framkommen till restauranten valde jag ut ett fint bord och slog mig därefter ned i vestibulen för att invänta generalen. Tiden gick och gick i form av ett pendelur som tickade allt högre för att inte säga hårdare och våldsammare för varje pendelslag. Hungern, pengarna, klockan, men ingen general. Jag vet ej om senare tiders barn kan sätta sig in i den arme nyutnämnde fänrikens situation. Men till slut härdade jag inte ut längre, jag måste iväg ut och tillbaka till slottet. Om det hade hänt någon olycka, så visste jag, att stockholmaren skulle stå kvar på platsen och bilda folksamling. Grym tanke, men för mig var det ett litet uns av hopp, ty att fänriken (det var jag det) skulle ha hört fel eller missuppfattat sin general, nej så kunde icke få vara.

Allt nog, utan att passera någon folksamling, kom jag tillbaka till förrummet till uppvaktningssalen och generalen hade lämnat detsamma. Ilmarsch till Kronprinsen igen. Ingen general där. Tillbaka till slottet. Genom förfrågan hos högvakt och poster försökte jag inringa generalen, men han var som uppslukad. Han hade lämnat uppvaktningssvåningen vid Lejonbacksvälvat, gått snett över borggården mot Högvaktssvålvat men aldrig passerat högvakten. Vad skulle den stackars fänriken ta sig till? Vad som passerade i min hjärna går ej att beskriva, åtminstone inte i skrift, för så röriga skrivtecken finns inte. Sedan jag låtit allt hopp fara, strövade jag omkring på måfå i slottet, som jag gjort som barn. (Jag är nämligen född och har tillbringat min barndom, som en nära granne till konungen). I sammanhang med min tanke på generalens storhet, erinrade jag mig en marmorbild av guden Tor, som var uppställd i ett av slottets nedre valv. Den bilden hade jag då länge stannat inför, den hade genom sin storlek och kraft imponerat på mig och alltid liksom nu kommit mig att känna mig liten och hjälplös. Jag

gick dit, och åt samma håll gick en del herrar, men de stannade icke liksom jag inför bilden av Tor, utan gick en trappa upp. Jag följde efter och kom till en stor sal med många högtidsklädda män och liksom jag paradklädda militärer, och där upptäckte icke jag generalen utan generalen mig, redan då jag kom i trappan. Vad som då hände förutom att generalen frågade mig var jag hållit hus, har jag lyckligen (kanske på grund av hunger) glömt. Jag befann mig nu enligt generalens utsaga - och han hade rätt - i förrummet till Hans Kungliga Höghet Kronprinsen Gustav Adolfs mottagningsrum. Generalen var tydligen icke hungrig. Han hade inte riktigt menat samma kronprins som jag.

Från stabhus och fältkvarter

I september 1939 utbröt andra världskriget och i Sverige anbefalldes förstärkt försvarsberedskap, FF. Vid KA 2 organiserades en förströelsedetalj, där många värnpliktiga med anknytning till konst och kultur placerades. Kustposten utgavs under krigsåren i samverkan med förströelsedetaljen och utsändes varannan vecka till beredskapsförband och depåer etc. Dess innehåll påverkades markant genom tillgångarna i förströelsedetaljen. Dess utförande och utseende var däremot primitivt, med ett uttryck av "hemlagat". Dock, fyllde tidskriften säkert en stor och betydelsefull mission under beredskapstidens fem och ett halvt år.

Jag vill gärna återge något av allt som publicerades då och börjar med en julhälsning av regementschefen till första krigsjulen 1939.

Jul- och nyårshälsning

Till var och en av regementets befäl, underbefäl och meniga, stam såväl som värnpliktiga, framför jag härigenom en hjärtlig tillönskan om God jul och Gott nytt år.

Jag hoppas, att de, som under den stundande helgen icke kunna besöka sina hem, genom de vid regementet vidtagna tillrustningarna, ändock må kunna på sina förläggingsplatser känna hemtrevnad och helgstämning.

Besinnen, att de ökade bördor och uppoffringar, som nu åläggas Eder, krävs för fäderneslandets skull. Varen vid gott mod och sen med förtröstan mot framtiden, väl vetande, att för den, som redligen gör sin plikt förhjälp Gud allt till det bästa.

Karlskrona den 22. december 1939.

Hjalmar Åström
Regementschef

Hjalmar Åström

I Kustposten från 15 mars 1940 framträder Anton Remelin från Mjällby på Lister, den begåvade lantarbetaren och poeten, som jag årtionden senare skulle finna i Skrivareklubben i Blekinge. Han skrev följande maningsfyllda poem.

Anton Remelin

Kom aldrig som ovän till Norden,
hur mäktig och stark du än är,
ty aldrig du mötte på jorden
ett motstånd mer kraftigt än här.

Här finner du män,
som med vapen i hand
stå redo att slåss
för sitt fädernesland.

Kom aldrig som ovän till Norden!

Kom aldrig som ovän till Norden,
ty frihetsarvet finns kvar.
Än ligger vårt drakskepp i fjorden
så stolt, som i forntida dar.

Här finner du män,
som vill våga en dust
och värna vart tum
av vår klippiga kust.

Kom aldrig som ovän till Norden!

Kom aldrig som ovän till Norden,
ty ofärd skall möta dig här.
I handling, såväl som i orden,
skönjs nordmännens frihetsbegär.

Här finner du män
som vill visa sitt mod
och offra i striden
var röd droppe blod.

Men aldrig så offra de Norden!

När hembygden blev utan regemente

Ur Kustposten 2000: 4 vill jag återge följande stycke. Det har *Epilog* som rubrik och är skrivet av en gammal, pensionerad underofficer.

Epilog

Nu blir hon blott ett minne
i saknad, KA 2
och sorgen i vårt sinne
är tung att bära på.
Vårt kära regemente
finns inte längre kvar
där Löfstedts lindar susar
en sång om svunna dar,

och Vallgatans kaserner
med Kungsbrons plan därvid
minns artonhundralet
och vapnets första tid.
Med minförsvar från flottan
och skjutkonst från armén
blev kustartilleriet
av stycken, stål och sten.

Vid Rosenholm och Gräsvik
är öde, tomt och tyst
och mörka vindar viner
där ljusa blommor lyst.
Men, minnena kan inte
förgå med KA 2
och kärleksfullt mot henne
må dröm och tankar gå.

Gustav Karlsson Walles

Från substans till strålning

I slutet av tvåtusenålets första decennium beslöt styrelsen att Kustposten inte skulle utges i sin forna form, som tryckt tidskrift, utan som digitalmodulerad strålning mot den oändliga rymden, där medlemmar presumtivt skulle, med sina PC-maskiner, kunna selektera Kustposten till sina boningar i respektive folkhemskommuner. Beslutet togs inte väl mot av alla.

Som avslutning vill jag meddela min tacksamhet för att jag under snart sju decennier har fått del av allt lovtvärt som jag funnit i Kustposten; till lärdom och glädje. Kamratföreningens tid är snart all; utan tillkomst av nya medlemmar, och därför kommer Kustposten att sluta som medlemsblad. Må tidskriften få ett värdigt slut!

Gustav Karlsson Walles

Kronprinsessan i Karlskrona

Försvarets gåva till Kronprinsessan Victoria och Prins Daniel i samband med deras bröllop i Stockholm den 19 juni 2010 bestod i att Försvaretsmakten erbjöd sig att genomföra ett upplevelseläger för 30-40 ungdomar med speciella behov. Och nu 2012 var det dags att överlämna gåvan till Kronprinsessparet, och det gjordes genom att Sjöstridsskolan (SSS) fick uppdraget att anordna lägret i Karlskrona.

Upplevelselägret genomfördes dels inne i Örlogshamnen och dels ute på Rosenholms övningsfält. Inledningsvis fick ungdomarna prova på att ta sig upp i livflotte, släcka bränder, köra fartyg i simulator och lära sig hjärt- och lungräddning. Därefter fortsatte lägret ute på Rosenholm där ungdomarna togs emot av hemvärnsmän från Blekingegruppen (BLG). På plats fanns ett antal tält som ungdomarna fick resa och iordningsställa inför natten.

Slutligen fick ungdomarna prova på att kasta övningshandgranat, förbinda sår och genomföra skadetransport på bår samt åka bandvagn. ”Det var jättekul att åka bandvagn i skogen och vi fick också se hur de kunde åka på branta berg och ner i djupas skrevor” sa en av deltagarna. En upplevelse som många KA2:are känner igen från tiden då det gav sig.

Höjdpunkten för ungdomarna var naturligtvis när Kronprinsessan Victoria och Prins Daniel anlände till Karlskrona för att följa verksamheten på lägret. Kronprinsessparet nöjde sig emellertid inte bara att följa verksamheten, de deltog också i de olika övningsmomenten. På bilderna framgår hur Kronprinsessan effektivt och stilsäkert genomförde ett brandsläckningsmoment.

Sammanfattningsvis kunde det konstateras att upple-

HKH Kronprinsessan Victoria anländer till Karlskrona och Marinbasen eskorterad av Överbefälhavaren, general Sverker Göransson.

Övningsledare var Chefen för Sjöstridsskolan, kommandör Eric Andersson, och projektledare var f.d KA2:aren örlogskaptan Johnas Mård

velselägret blev mycket lyckat och att såväl Kronprinsessparet som de deltagande ungdomarna uppskattade bröllopsgåvan som Försvaretsmakten genom Sjöstridsskolan i Karlskrona arrangerade.

Peter Glimvall

Foto: MarinB Informationsavdelning

Prins Daniel och Kronprinsessan i samtal med Överbefälhavaren.

Fartyg med namnet Carlsrona (Karlskrona)

På annan plats i detta nummer av tidningen finns en artikel om tidigare minfartyget *Carlskrona*, som i mars 2013 lämnar Sverige för en andra omgång övervakningstjänst i Adenviken.

Vid Örlogsvarvet i Karlskrona, sedermera Karlskronavarvet Kockums, har byggts sex fartyg med namnet *Carlsrona* (*Carls Chrona*, Karlskrona).

Skeppet *Carlsrona*

Skeppet *Carlsrona* var varvets nybygge nr 4 och samtidigt det första fartyg, som byggdes inom nuvarande örlogshamnen. De tidigare skeppen hade byggts på det provisoriska varv, som fanns på Wämöns östra sida mot Wämövik och Hästö. Fartyget sjösattes 1684.

År 1694 namnändrades fartyget till Göta och skeppet slopades 1774. Hon såldes i Stockholm 1779 för 772 riksdaler.

Huckert. Marinmuseum fotoarkiv

Holländska skepp av samma typ som skeppet *Carlskrona*. Arkivbild

Galär av samma typ som *Carlskrona*. Rolf Ahlin

Galären *Carls Chrona*

År 1749 sjösattes galären *Carls Chrona* på Örlogsvarvet som nybygge nr 89. Hon förflyttades till Stockholm 1768 och slopades 1780. Galärerna ingick i Skärgårdsflottan (Arméns flotta) och denna flotta upplöstes 1824 och ingick i det som blev Kungl. flottan.

Huckerten *Carlsrona*

Huckerten *Carlsrona* sjösattes 1754 som nybygge nr 101. En huckert är ett mindre lastfartyg (lastdragare) riggad på ett speciellt sätt. Vid Örlogsvarvet i Karlskrona byggdes tre huckertar av den typ *Carlskrona* utgjorde.

Det har varit svårt att få fram såväl uppgifter om som bild på fartyget. Modellen visar lastdragaren *Solen* och visar hur huckerten *Carlsrona* troligen såg ut.

Modell av korvetten *Carlsrona* som votivskepp i Kungl Amiralitetstkyrkan. Foto Olle Melin

Korvetten *Carlskrona*

Korvetten *Carlskrona* sjösattes 1841 som nybygge nr 217. År 1845 startade fartyget ett långresa, som gick till Medelhavet, Sydamerika och Västindien. En av uppgifterna var att teckna avtal med en pascha i de s.k. barbareskstaterna i Medelhavet, en annan att besöka den svenska kolonin Sankt Barthélemy. Hemresan startade från Kuba och den 30 april 1846 kantrade fartyget i Floridagolfen, varvid 114 sjömän fick sätta livet till i den största olycka, som drabbat svenska flottan i fredstid. 17 man ur besättningen kunde räddas, däribland sekonden.

Jagaren Carlskrona. Arkivbild

Jagaren *Carlskrona*

1935 sjösattes den första av fem s.k. stadsjagare, jagaren *Göteborg*. Sammanlagt byggdes sex fartyg av denna klass och ytterligare fyra i en modifierad utformning sjösattes under andra världskriget.

Jagaren *Carlskrona* blev den andra stadsjagaren, som byggdes vid Örlogsvärdet i Karlskrona. (*Stockholm* var den första).

Carlskrona (nr 8) sjösattes den 19 juni 1939 som nybygge nr 306. Efter leveransen 1940 sattes fartyget omedelbart i den omfattande neutralitetsvakten. En första ombyggnad genomfördes omedelbart efter andra världskriget och en andra genomfördes 1961, då hon ändrades till fregatt (Nr 79). Hon utrangerades den 1 juli 1974, varefter hon användes som målfartyg och skrotades.

Hon byggdes i Karlskronavarvets skrovhall och sjösattes 1980 som nybygge nr 390. Hon byggdes som minfartyg, men kom att bli mest känd som skolfartyg vid utlandsexpeditionerna, som inleddes med detta fartyg 1982 och avslutades i mitten av första decenniet på 2000-talet.

Men fartyget skulle få nya uppgifter och år 2010 bar det av till Adenviken för ett första internationellt uppdrag, ett uppdrag som nu återkommer 2013. Härvid har beteckningen M 04 bytts mot P 04, patrullfartyg.

Olle Melin

Minfartyget *Carlskrona*

Minfartyget *Carlskrona* är varvets hittills största fartyg.

M 04 Carlskrona. Karlskronavarvet

En annorlunda inryckning i Karlskrona

Den 19 november ryckte drygt etthundra förväntansfulla ungdomar in vid Sjöstridsskolan i Karlskrona. Det är Försvarsmakten och Arbetsförmedlingen, som tillsammans bedriver ett projekt kallat "Öppen dörr".

Det handlar om arbetslösa ungdomar med ursprung i ickeuropeiska länder (européer från Balkan också), som under 10 veckor ska få pröva på militärlivet, samtidigt som de pluggar vidare för att uppnå gymnasiekompetens.

Försvarsmakten behöver i framtiden människor med andra religioner, kulturer och språk främst med hänsyn till alla de internationella uppdrag, som väntar de närmaste åren.

Totalt finns 500 platser i Försvarsmakten och förutom Sjöstridsskolan i Karlskrona skedde inryckning i Boden (I 19) i Skövde (P 4) och i Halmstad (Lv 6). Målsättningen var 50 – 50, d.v.s. lika många flickor som pojkar. Detta lyckades inte helt. I Karlskrona var antalet flickor 19% av de inryckande.

Åldersläget bland de inryckande varierar från 18 år upp till över 40 och tycker man detta är något att satsa på, finns möjligheten att söka sig till GMU (Gemensam militär utbildning), som är en förberedande kurs, efter vilken man kan få anställning som sjöman eller soldat och kanske få läsa vidare till officer.

Utbildningen är helt frivillig och eleverna kan sluta med omedelbar verkan. Ersättningen blir densamma, som den som utgår för annan verksamhet i Arbetsförmedlingens regi.

Kurschef i Karlskrona är örlogskapten Hans Tornerhjelms och han ser tre vinnare i projektet

- samhället
- Försvarsmakten
- och inte minst individen

Arbetsförmedlingens/Lernias projektledare är P-O Lindgren och en av lärarna är Marjo Portin.

Jimmy Mourad till vänster och Osamah Abudel Ali

Merima Topic

Kö till klädutlämningen

Under vistelsen i Karlskrona kommer eleverna att få lära sig många praktiska saker, som de kan ha med sig ut i det civila livet. Exempel på detta är simning, hjärt- och lungräddning, brandtjänst m.m. Att få bo på logement och på så sätt lära sig ta hänsyn till varandra är också nog så viktigt.

Under utbildningen kommer eleverna också att få information från övriga förband i Blekinge, F 17, 3.sjöstridsflottiljen, 1.ubåtsflottiljen och Marinbasen.

Utbildningen avslutas med en vecka i fält på Kosta skjutfält.

Bas Blekinge fick tillfälle att träffa några av de inryckande. Osamah Abudel Ali bor i Skellefteå och kommer ursprungligen från Irak. Han tycker det ska bli spännande att pröva på militärlivet och ser med spänning på vistelsen i Karlskrona.

Jimmy Mourad är född i Sverige, men har sina rötter i Libanon. Han bor i Trollhättan. Han har målsättningen, att efter denna introduktion söka GMU och han hoppas på en framtid i Försvarmakten.

Jag fick också tala med två av de inryckande flickorna, Merima Topic och Zlatana Knezevic Merima, som är född i Sverige, som bor i Kalmar och har sina rötter i Bosnien, hoppas också på en framtid i Försvarmakten och såg fram mot de kommande veckorna.

Zlatana har en liten annan inriktning. Hon kom från Bosnien 1994 och är genusforskare i Lund och såg ut-

Zlatana Knezevic

bildningen i Karlskrona som en del i ett pågående projektarbete. Hon vill på detta sätt få insyn i Försvarmakten, men kan också tänka sig en fortsättning

Efterfrågan på utbildningsplatserna har varit så stor, att det redan nu planeras för en andra omgång. I Blekinge blir det då F 17, som i september tar emot en ny omgång.

Olle Melin

Foto: Olle Melin

*Kurschefen
Hans Tornerhjelm*

Så här ter sig en av de inryckande flickorna i uniform. Shirin Bakhti från Stockholm, som kom som tvååring från Iran

Christina Ulveklint lämnar ut persedlar

Kalla Krigets dolda ansikte

Den här boken är ett referat från ett symposium, som ägde rum i november 2006, om ubåtsjakt och det kalla krigets vardag.

Ett antal föredragshållare och så kallade vittnen har var och en framfört sina erfarenheter och upplevelser.

För svensk del innebar det kalla kriget en balansgång mellan de båda maktblocken USA med NATO och Sovjetunionen med Warszawapakten. Som neutral stat mitt i maktblockens intressesfär i Östersjön innebar kalla kriget för svenska försvaret en mängd konfrontationer mellan flyg- och marina stridskrafter.

Förutom ett antal officerare medverkar personer med erfarenhet som journalist, forskare eller som anhörig m.fl.

I ett perspektiv från det kalla krigets dagar ger boken en bra inblick i denna tids anda.

Statens Försvarshistoriska museer/Statens maritima museer. ISBN 978-91-980241-0-4

Svenska marina förband och skolor under 1900-talet

Så har äntligen marinen fått sin uppslagsbok om förband, skolor m.m. Bakom boken står Sune Birke och Christian Braunstein. I boken redogörs för förbandens historia, heraldiska vapen, flaggor och fanor, valspråk, marscher, utmärkelseecken m.m. Vidare finns förteckningar över örlogsfartyg, pjästyper och förläggingsplatser. För kalenderbitaren är boken ett välkommet tillskott. Tyvärr finns ett antal korrektur- och sakfel i boken, vilket sänker värdet.

Statens försvarshistoriska museer. ISBN 978-91-976220-5-9

Sjöminan och kalla kriget

Jag har vid ett antal tillfällen recenserat böcker ur forskningsprojektet "Försvaret och det kalla kriget", med Kungl. Örlogsmannasällskapet och Försvarshögskolan som arrangörer. Nu har publikation nr 34 utkommit under rubriken "Sjöminan under kalla kriget", en diger publikation på över 300 sidor. Ett drygt tiotal författare har bidragit till denna faktaspäckade och intressanta skrift.

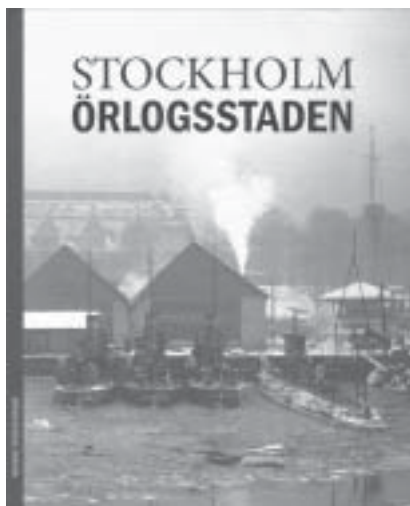
I boken kan Du läsa om sjöminan i ett globalt perspektiv, minans inverkan på sjökrigföringen, handelsflottans situation före, under och efter andra världskriget, det operativa utnyttjandet av sjöminan och mycket, mycket annat.

Ett antal kapitel speglar såväl flottans som kustartilleriets minförband, vad gäller resurser utnyttjande och taktik.

Boken utgör en mycket viktig och intressant del av det kalla kriget. Välskrivna kapitel och ett rikt bildmaterial höjer värdet.

Vill man studera vidare finns en 12 sidor lång förteckning över det källmaterial, som författarna utnyttjat.

Förlag: Printfabriken, Karlskrona.
ISBN 978-91-980498-1-7

Stockholm. Örlogsstaden. Sjöhistorisk årsbok 2012-2013

Föreningen Sveriges Sjöfartsmuseum och Sjöhistoriska museet kommer i regel vartannat år ut med en årsbok med varierat innehåll. Årets bok är en verklig praktbok, som behandlar Stockholm som örlogsstad, från det att Gustav Vasa köpt en flotta från Lübeck på kredit 1522 till framtiden för det, som en gång varit Örlogsstaden Stockholm, Galärvarvet, Skeppsholmen, Kastellholmen, Beckholmen m.fl. platser.

Stockholm som örlogsbas, försvaret av huvudstaden, sjunkna skepp, Stockholms örlogsvarv, marinflyget, stockholmsbyggda fartyg och mycket annat finns att läsa i boken.

Redaktören Manne Dunge vid Statens maritima museer har tillsammans med författarna och Medströms Bokförlag åstadkommit en mycket intressant bok med mycket skickliga författare. Det rika bildmaterialet höjer bokens värde avsevärt.

Medströms Bokförlag. ISBN 978-91-7329-110-1

Publikrekord för KA 2-museet

Arets verksamhet vid Museum för Rörligt Kustartilleri har inneburit nytt besöksrekord. Nära 6 500 människor har besökt museet, dels under säsongen, från midsommar till början av september men också före och efter de allmänna visningarna, då grupper av olika slag passat på att se på samlingarna.

Många äldre och medelålders herrar har tagit chansen att visa barn och barnbarn, hur det var att göra sin värnplikstjänstgöring vid KA 2.

Nytt för i år är bl.a. siktet till luftvärnsartillerieldledning 703 samt en GMC (lastterrängbil 936) med dubbelhytt, som pietetsfullt reparerats till i skick som ny. Museets exemplar lär vara det enda, som finns. Denna bil användes som dragbil för den rörliga eldledningsradarn PA 31, där personalen utnyttjade hytten och flaket för att transportera antennenordningen.

Under vinterhalvåret pågår översynsarbeten, förberedelser för nästa säsong och mycket annat. Ett objekt, som vi försöker realisera för 2013 är en totalreparation av en gammal kokbuss av den sort, som fanns bl.a. vid dörliga 15,2 cm-batterierna m/37.

Ett annat projekt, som vi hoppas mycket på, är ytterligare en utställningshall för att kunna förvara de utomhus presenterade objekten under tak. Vi hoppas på en snar lösning på detta.

Fr.o.m. maj kommer museet att kunna ta emot grupper efter beställning och för allmänheten öppnar museet direkt efter midsommar.

Olle Melin

PS. Som vanligt kommer en liten vädjan. Har någon en kypertuniform med tillhörande yankeekeps, så hör av Dig. DS

Motorcyklar och terrängbilar i museet.
Foto Erling KLintefors

Då smakade bruna bönor bra

Den 26 november i år var det 56 år sedan ca 200 befälselever ryckte in till Gräsvik för 311 dagars tjänstgöring och en av dessa var jag. Jag hade tilldelats Förplägnadsskolan som kock eftersom mitt yrke då var bagare. Under de första utbildningsveckorna hade man dragit ihop kockar, kommissarier, sjukvårdare, båtsmän (och kanske några till) till en pluton, 5:e pluton. Plutonchef var Gillis Nilsson och ställföreträdande en sergeant Andersson. Vi var tre grupper med tre gruppchefer. Jag minns bara namnet på en, sergeant "Jeppe" Karlsson, de andra två var en sergeant Andersson (troligen från "båtvärlden") och en liten överfurir som var artillerist. Batterichef var kn Björn Magnusson. Arne Hahn hade vissa aningar om vilka de för mig okända var men det har jag inte noterat.

Det serverades bruna bönor med fläsk i matsalen långt ut på kvällen eftersom många beväringar kom till Bergåsa ganska sent. Blekinge kustbana var fortfarande smalspårigt på sträckan Karlshamn - Karlskrona. Tågen stannade nästan vid varje mjölkbord. Det tog tid att ta sig fram. Själv åkte jag från Skärälid (vid Ljungbyhed i Skåne) kl 06 på morgonen och var framme ca kl 15. Efter en del formaliteter, hämtning av utrustning, bäddning osv. var det dags att gå till matsalen. Då smakade det väldigt bra med bruna bönor!

För mig var vpl-tiden en rolig och lycklig tid som jag inte vill ha ojord.

357 Sjöstrand, Göran

Göran Sjöstrand serverar i fält.

Hemvärnets Musikkår i Blekinge firade 30 år

Den 1 september 1982 samlades ett tjugotal musikintresserade kvinnor och män på Rosenholm i avsikt att bilda en hemvärnsmusikkår i Blekinge. Det lyckades och den 17 oktober samma år gjorde musikkåren sitt första framträdande i samband med ett hemvårnsting och fullföljdes samma dag med en musikmarsch genom Karlskrona för att manifesteras bildandet.

Så har det rullat vidare och den 17 november i år kunde musikkåren fira 30 år med en jubileumskonsert i Sparresalen.

Kvar från den första konserten 1982 är fortfarande fyra musiker, hornisten Lars-Olof Boström, tubaisten Olof Rosqvist, trumpetaren och basisten Leif Olsson och undertecknad, som spelar trombone.

Första konserten den 17 oktober 1982 på Rosenholm.
Foto Jan Zettergren

Genom åren har musikkåren spelat inte bara i Blekinge utan också på olika platser i Sverige och ett antal gånger utomlands. Tre gånger har musikkåren besökt Köpen-

hamn och spelat på Kastellet samt i Svenska kyrkan. Höjdpunkten bland utrikesspelningarna var medverkan i ett militärt tattoo i Debrecen i Ungern 2011 som enda amatörmusikkår. Musikkåren gjorde mycket bra ifrån sig. Bland annat spelades såväl vid tattot som vid några konserter den ungerska frihetsmarschen från frihetskri- get 1848-1849, Hunyadi Indulo av Ferenc Erkel. När marschen spelades, reste sig publiken och stämde i med sång..

Inte mindre än 18 gånger har musikkåren spelat vid högvakten vid Kungl slottet, senaste gången så sent som i september i år. Vidare fick man förtroendet att spela vid Kronprinsessan Victorias bröllop 2010. Vid två tillfällen har musikkåren varit "husband" vid nordiskt marinkadettmöte.

Men de flesta spelningarna har ändå spelats på "hemmaplan", d.v.s. i Blekinge. Konserter för allmänheten liksom tjänstespelningar av olika slag har dominerat verksamheten. En verkligt trevlig spelning är den traditionella konserten på Klaipedaplatsen på Lövmärknadskvällen, en tradition som man övertagit från Flottans Musikkår.

I år spelade kåren för 31:a året i rad vid frivilligorganisationernas adventsvesper, som vanligt med sångsolist och kör.

Kåren har tidigare samarbetat med olika gästsolisterna som Stefan Ljungqvist, Ingmar Nordström, Sonja Stjernqvist, Peter Harrysson, Roger Pontare och Dea Norberg.

Höjdpunkten för jubileumsåret var utan tvekan konserten i Sparresalen den 17 november inför en fullsatt salong. Pernilla Wahlgren var gästsolist och medverkade gjorde också en flickkör från Karlshamns kulturskola.

Kåren har under sina 30 år haft 5 ordinarie dirigenter. Först ut Var Birger Lundberg, som var med och bildade kåren 1982. Han efterträddes 1990 av Gunnar "Loket"

Musikkåren under inmarsch till
Tattoo i Debrecen, Ungern juni
2011. I täten Hemvärnstrumslagare
Anders Karlsson.
Foto Fredrik Ramberg

Musikkåren spelar under Anders Karlssons ledning på Skeppsholmen i samband med Kronprinsessan Victorias bröllop juni 2010. Foto Glenn Linder

30-årsjubileet firades med en konsert i Sparresalen Karlskrona. Pernilla Wahlgren var gästsolist och Mats Landerman dirigerade. Foto Fredrik Ramberg

Musikkåren utanför Storkyrkan i Stockholm efter väl förrättad högvakt september 2012. Foto Fredrik Ramberg

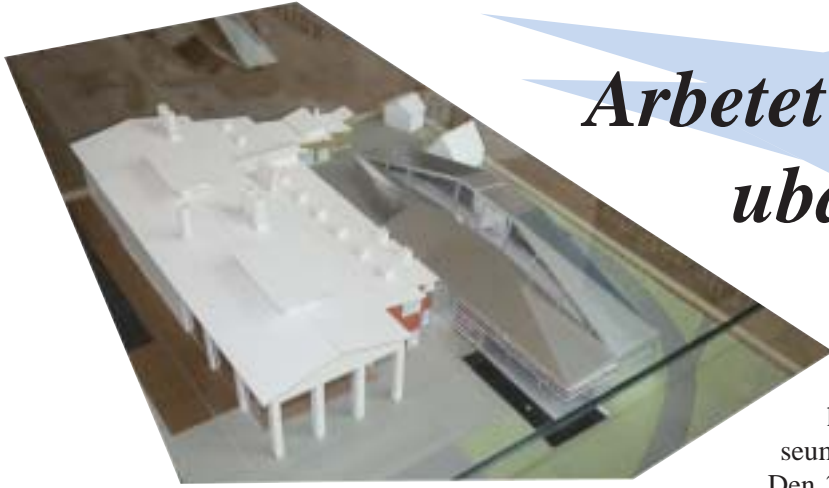
Olsson, en av länets verkliga musikprofiler. Sture Bon-
desson, musiklärare från Emmaboda tog vid och han ef-
terträddes av Oscar Sörnäs, som då var trumpetare i
Marinens Musikkår. Nuvarande dirigenten heter Mats
Landerman.

Kårens nuvarande hemvärnstrumslagare (han som
går med staven) heter Anders Karlsson och ersätts ibland
av trumpetaren och musikläraren Lars-Johan Svensson
från Karlshamn. Den sistnämnda fungerar också som
kårens vicedirigent.

Hemvärnsmusikkåren är faktiskt en del av Hemvärnets
krigsorganisation. Nuvarande kårchefen heter Anders
Björngreen. För spelningar utanför den militära verksam-
heten fungerar kåren som en ideell förening med Bo
Samuelsson som ordförande.

Kåren kan efter jubileet inte slå sig till ro och vila på
lagrarna, utan nu tas nya tag för nya utmaningar.

Olle Melin

Arbetet med nya ubåtsmuseet fortsätter

Sedan förra numret av Flottans Män har det hänt en hel del kring Marinmuseums nya ubåtsmuseum på Stumholmen i Karlskrona.

Den 3 september flyttades ubåten *Neptun* från Utrustningskajen vid Karlskronavarvet till Stumholmen med hjälp av en speciell pråm dragen av två bogserbåtar. Frisk vind blåste, vilket delvis försvårade bogseringen, men när väl ekipaget kommit i lä mellan Stumholmen och Basareholmen, gick det hela ”som en dans”.

Dagen efter började det grannlaga arbetet att få ubåten iland från pråmen. För detta hade hela markområdet vid badplatsen höjts. Arbetet med att ta iland *Neptun* tog hela dagen och kvällen i anspråk med åtskilliga justeringar av vattennivån i pråmens ballasttankar. När dagen var över, stod *Neptun* på sin framtida plats på Stumholmen.

Några dagar senare lyftes Sveriges första ubåt, *Hajen*, tillbaka till sin fnya plats mellan museibygnaden och *Neptun*.

Den 21 september var det VIP-visning av ubåten med museifolk, ubåtsfolk från FMV, marinen och ubåtsklubben *Hajen*, pressfolk m.fl. Först ombord var självklart f.d. kommandören Björn Hamilton, en gång fartygschef på *Neptun* och den verkliga tillskyndaren av det nya museet.

Den 1 oktober återupptogs arbetet med ubåtshallen och när detta skrivs börjar ytterväggarna och takbjälklaget ta form. Samtidigt påbörjades bortforslingen av alla de fyllnadsmassor, som behövdes för att få iland ubåten. Karlskronaborna behöver inte vara oroliga. Stadens kanske mest populära badplats kommer att vara återställd till sommaren 2013.

Den nya hallen kommer att få en form, som mycket påminner om formen på korvetterna av Visby-klass. Vi kommer självklart att bevaka bygget i kommande nummer av tidningen.

Olle Melin

*På väg från Karlskronavarvet till Stumholmen.
Foto Olle Melin*

Man närmar sig Stumholmen. I bakgrunden Verkö med Polenfärjan. Foto Olle Melin

Landkänning. Foto Olle Melin

På väg i land. Foto Olle Melin

Flaggan hissas efter passage av kran. Foto Olle Melin

Fast mark under kölen. Foto Olle Melin

VIP-besök den 21 september. Foto Olle Kolb

Marinmuseums båda museibåtar på plats. Foto Olle Melin

Fortchefsmiddag 2012

Gästerna anländer till Linje 7 och hälsas välkomna av fortchefen. I förgrunden ses den "äldste" närvarande fortchefen, Åke Jeansson. **Foto** Lennart Larsson

Den traditionella bilden från trappan till Norra Befälshuset med samtliga deltagare på plats. Nedre raden från vänster: Kerstin Carlsson, Peter Glimvall, Roland Hultgren. 2:a raden: Bo Arnesson, Lennart Larsson, Krister Wictorsson. 3:e raden: Åke Jeansson, Birger Werner, Per Engkvist. 4:e raden: Karl-Johan Andersson, Günther Villman, Patrick Schwartz.

Arets fortchefsmiddag genomfördes fredagen den 25 maj. Traditionenslignat var det en strålande försommardag med en värmande sol och en klarblå himmel som hälsade deltagarna välkomna till Kungsholmsfort.

På kajen till linje 7 stod fortchef och fortadjutant uppställda för att hälsa de 11 gästerna välkomna till det fort

där de alla någon gång under sin gärning tjänat Kung och Fosterland. Alla, med ett undantag, och det var årets inbjudna hedersgäst, Kerstin Carlsson. Kerstin är avdel-

På "order" av hedersgästen är fortcheferna uppställda på rad enligt fallande tjänstgöringsperiod. Från höger på bilden ser vi följande fortchefer: Åke Jeansson, Roland Hultgren, Rolf Lindén, Krister Wictorsson, Birger Werner, Günther Villman, Per Engkvist, Patrick Schwartz, Karl-Johan Andersson, Bo Arnesson och Peter Glimvall. **Foto:** Lennart Larsson

Mingel framför Norra Befälshuset i avvaktan på middagen. På bilden syns från vänster Krister Wictorsson, Åke Jeansson, Birger Werner, Patrick Schwartz och Roland Hultgren. Foto: Lennart Larsson

ningschef på Marinbasen för samordningsavdelningen, gemenligen benämnd "N0". Men huvudskälet till att Kerstin inbjudits som hedersgäst, är att hon för några år sedan var Marinbaschefens utredare avseende hur Kungsholmsfort skulle nyttjas i framtiden. Bakgrunden var Högkvarterets beslut att "förbandsverksamheten" på fortet skulle upphöra och att Marinbaschefen skulle utreda hur fortet på ett kostnadseffektivt sätt skulle kunna drivas vidare. Denna utredning resulterade i ett högkvarteretsbeslut innebärande att:

"Försvarmakten skall fortsatt vara verksam vid Kungsholmsfort i enlighet med Marinbasens alternativ 4. Beslutet innebär att Marinbasens förbandsproduktion på Kungsholmsfort avvecklas. Övrig försvarmaktsverksamhet kvarstår..."

Fortchefsmiddagen följde det traditionella upplägget med välkomstsamling i parken utanför Norra Befälshuset, rundvandring med inspektion av nyheter, fortadju-

Deltagande kustartillerister, fortchefer och nuvarande fortadjutant, uppställda intill stenen i Fortparken som minner om KA2 och dess grupperingsplatser.

Günther Villman tackar för maten. Foto: Lennart Larsson

Dagens hedersgäst, Kerstin Carlson. Foto: Lennart Larsson

tantens sedvanliga filmföreläsning i filmsalen, samt därefter tvagning och efterföljande middag i Norra Befälshuset. Under rundvandringen passade de närvarande kustartilleristerna på att hedra minnet av KA2 genom att samlas framför minnesstenen som är rest i parken vid Södra Befälshuset.

Eftermiddagen och kvällen förflöt snabbt i kamratlig samvaro. Otaliga minnen korsades över det festdukade bordet under middagen och våra visor klingade ovanligt vackert denna ljumma försommarkväll. Middagen smakade förträffligt och hade tillagats med kärlek och omsorg av personal från SFAB (Svenska försvarsrestauranger AB). Men som vanligt går kvällen fort, och alldeles för tidigt var det dags att äntra båten för återfärd till Kungsbron. Det sista löftet som gavs innan alla åtskildes var att "vi ses om ett år igen på Kungsholmsfort"!

Peter Glimvall

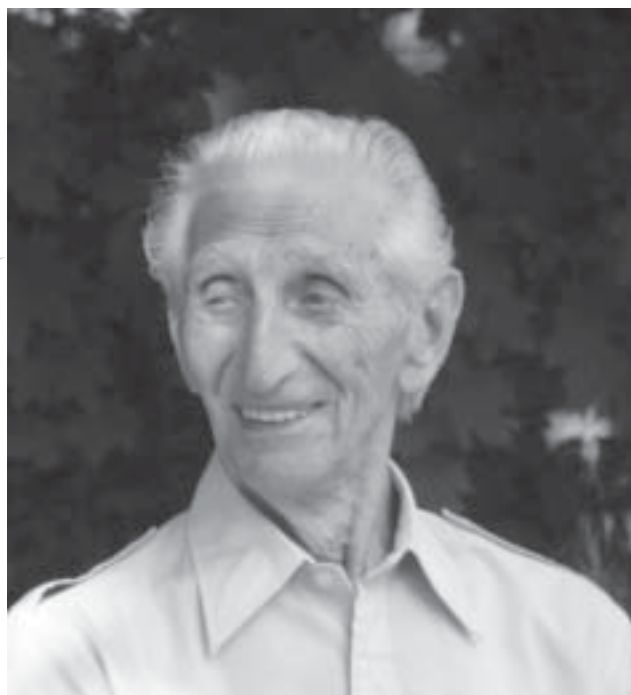
Börje Malte Alphed

Född den 20 januari 1920 på Sturkö och snart 93 år.

Kom i tjänst 1938.

Pension 1970.

En olyckshändelse med Bore och ett lyckligt slut

Lördagen den 24 mars 1950 gick som vanligt Ångslupsbolagets *Imperator* från Karlskrona klockan 1530 till Tjurkö och Sturkö med ca 150 passagerare. Färden dit gick trots råddande dimma problemfritt. På återfärden in till Karlskrona var båten tom sänar på kaptenen och besättningsmannen. När man kommit fram till Skeppsbrokajen lade *Bore* ut i dimman för färd mot Kungsholmen. Mitt emot nuvarande Aspöfärjans färjeläge och ca 100 meter ut kolliderade *Bore* med *Imperator* på dess babordssida. Stäven på *Bore* revs upp. Och ett flera meter stort hål på *Imperator* gjorde att hon sjönk inom 2-3 minuter.

Besättningsmannen tog sig upp på *Bore*, men kaptenen hamnade i vattnet. Han kunde räddas med hjälp av en frälsarkrans i säkerhet ombord på *Bore*. Båda sattes iland på kajen där personal tog dem omhand. Vattnet var vid denna tidpunkt strax över nollstrecket.

Sjöförklaringen blev inte så omfattande, då "Kronan" tog på sig hela skulden samt att åta sig bärgningen av *Imperator*.

Imperator

Bärgningen.

Stabsingenjören vid Blekinge Kustartilleriförsvaret (BK) fick i uppdrag att organisera bärgningen med hjälp av personal från Muldivisionen. Flaggjunkare Arne Johansson och jag som båda var utbildade dykare samt ett antal värnpliktiga blev avdelade att utföra bärgningen. I samråd med stabsingenjören bestämde vi oss för att använda en stor pråm för att lyfta båten med och få den att hänga under pråmen då det var tänkt att båten skulle in i en docka på varvet. Förutom pråm behövdes två stora motorbrandsprutor och slangar m.m.

Pråmen bogserades ut och förankrades rakt över *Imperator*. Nu var det dags för mig att få på mig dykardräkt och från dykarbåten gå ner och fästa vajrar under båten. Båten hade sjunkit djupt ner i dyn så jag måste spola bort detta för att komma in under kölen på två ställen en i fören och en i aktern. Detta fick göras enbart på känsla, eftersom det blev totalt svart när dyn för runt. Vajrarna togs sen upp på pråmen och förankrades. Nu var det dags att med hjälp av motorbrandsprutorna fylla pråmen med vatten och sänkas ner över *Imperator*. När pråmen var tillräckligt fylld spändes vajrarna fast med lämplig

längd. Nu var det dags att tömma pråmen, och när det var gjort skall båten ha lämnat botten. För att undersöka detta fick jag gå ner igen. Båten hade lyft, men inte tillräckligt, då dockan den skulle in i hade en tröskel i porten som båten måste komma över. Nu fick vi upprepa fyllning och tömning av pråmen igen. När den på nytt var tom fick jag åter gå ner och titta efter hur högt båten kommit upp och hur den hängde i vajrarna innan bogseringen kunde påbörjas. Allt såg bra ut. Skorsten på båten var strax under pråmens botten. Då gick jag upp till ytan och av slutade dykningen.

Bogseringen kunde börja, och klockan hade blivit 2230. Färden in till dockan gick bra. En lång dag både på och under vattnet var till ända med ett lyckligt slut. När båten dagen efter togs in i dockan, och tömts hade Imperator ett antal fiskenät över stäven. Dessa kunde återlämnas till rättmäktige ägaren.

Imperator reparerades och sattes åter igen in i trafik. Jag hade ett tidigare förflutit med Imperator, då jag under tiden 8/7 1936 och fram till 21/6 1937 var besättningsman och biljettförsäljare. År 1950 fick jag behörighet från Kommerskollegium att föra befäl på fartyg. Då var jag anställd underbefäl. Men på helger och annan ledig tid var jag befälhavare på Imperator.

På Bore var jag befälhavare 1966, och fick göra sista resan in till Örlogsvärdet. Ett minne har jag kvar då jag "bärgade" fockerdrevsudden från skeppsklockan. Fock-

Börje Alphed i dykdräkt. Till höger om honom Arne Johansson, övriga tre är okända

erdrevsudden är den tamp som hänger i kläppen på skeppsklockan.

Bore såldes till Stockholm, och jag har haft möjlighet att vid två tillfällen vara ombord på henne. En gång i Stockholm då de byggde om bryggdäcket och en gång här i Karlskrona då hon låg förtöjd vid Skeppsbron och var utställningsfartyg för en fotofirma. Då hade hon namnet Sandön.

Börje Alphed

Höstmanöver på 1950-talet

Under en höstmanöver i Rosenholmsområdet, var jag kommenderad att avlösa en vaktchef vid en postering utefter Östra - Västra vägen. Posteringens uppgift var att bevaka två stora förrådsbyggnader samt att förhindra infiltratörer från att komma in i området. Vid min ankomst till posteringen kl. 1930 möttes jag av två vaktposter med gevär och bajonett på utan balja. Jag reagerade på detta, då det lätt kunde hända olyckor i mörker och med "spända" vaktposter. När jag kom upp till vaktlokalen ringde jag övningsledaren övlt Hilder och anmälde mig. Under samtalet kom en av vaktposterna in med kaptenen Nyström som blivit skadad av en bajonett. Jag meddelade detta till övlt Hilder som strax efter anlände till vaktlokalen tillsammans med sin adjutant Åke Julin. De tog med Nyström till sjukstugan. Det blev efter detta order om förande av bajonett med balja på.

Förloppet av händelsen:

Kapten Nyström uppträdde som infiltratör och skulle försöka ta sig in i området. För att dölja sina gradbeteckningar hade han vänt ut och in på uniformsjackan för att uppträda som civil. Han försökte ta sig förbi men stoppades av vaktposterna. Han gav sig dock på ett nytt försök att ta sig in i området men blev på nytt stoppad och

kvarhållen av en av posterna som var brottare. Den andra posten hade gått bakom Nyström med geväret riktat mot honom. Nyström försökte då slita sig loss och gjorde ett ryck bakåt och fick då bajonetten i ändan där det blev ett djupt jack som behövdes åtgärdas på sjukstugan.

Natten efter denna händelse blev inte lugn, då vi fick göra ett stort antal uttryckningar till förråden. Vid förråden hörde vi ett rasslande ljud. Vi gick runt staketet och försökte lysa in, men vi upptäckte inget. På morgonen kom den civile vaktmannen på cykel och vid sin sida hade han en stor schäferhund. Jag stoppade honom och förklarade vad vi hört från förråden och att vi inte sett eller hört något just då. Då sa han att det rasslande ljudet kommit från den långa kedja som denna hund varit bunden vid. När ni kom fram stannade hunden och avvaktade vad som skulle eventuellt hända.

När övningen var slut var det uppställning på kaserngården och avlämning till överste Nyman för genomgång efter övningen. Övlt Hilder avlade rapport och nämnde incidenten med bajonetten. Då frågade översten skämtsam. Vred han om bajonetten so man skall göra?

Börje Alphed

Minns du den tiden? Jag minns den som igår!

Resumé: Jag har i två tidigare avsnitt berättat om hur det kom sig att jag hamnade på Ka 2 och som senare ledde till att jag blev yrkesofficer. Jag har hunnit fram till juluppehållet 1959/60, och tänker nu avsluta med att berätta om resten av min värnplikt.

Plötsligt kom dagen då jag skulle inställa mig på Ka2 igen. Det var med blandade känslor, men med en viss spänning, jag ånyo passerade gånggrinden in till Gräsviks kasernområde, som jag faktiskt än idag kan känna samhörighet med.

Det var ett kärt återseende av kamraterna och nu skulle vi fullfölja vår 1.kurs och bli soldater av Guds Nåde om vi fick tro vår plutonchef. Det började i stor stil med enorma mängder löpning och exercis. Det kändes som att börja om från början, alldenstund julfirandet hade satt sina spår.

Nu hade det ryckt in ett stort antal "solisar", som såg allmänt vilsna och bortkomna ut i jämförelse med oss redan garvade militärer. Det var vad vi tyckte naturligtvis. De var ju äldre och jag kan minnas deras blickar, när vi ynglingar tack vare rang fick gå före i matkön. Tänk att man ändå överlevde det.

Kaserngården var nu en tummelplats för allehanda övningar, exercis, vapenövningar, övningar i konsten att kasta sig till marken snabbt, ålning medelst hasning och inspektioner av militära chefer typ kompanichefen, bataljonschefen och framförallt regementschefen. Kaserngården sjöd av aktiviteter dagen lång och kommandoropen skallade.

Numera kan jag tycka att gården ser lite sömning ut. Det är dock väldigt tillfredsställande, att Gräsvik efter några år i misär nu blivit ett kunskapens och företagsamhetens centrum. Fast så lojala och intresserade elever som vi på lucka 31 Ö kasern var, kan man nog inte finna, vart man sig i världen vänder.

Vintern var vad jag kan komma ihåg snörik och kall, varför vi övade mycket på Danmarksfjärdens is och åkte skidor i västra mark, vilket jag tyckte om och gör än idag, om än inte i just där. Våra kunskaper och färdigheter prövades på olika sätt för att se om vi verkligen var istånd att försvara landet.

Vi prövades också på vad vi egentligen passade till i vår fortsatta utbildning, eftersom vi inte bara skulle vara soldater, vi skulle också ha en yrkesgren t ex tekniker eller mekaniker.

Egentligen tror jag de flesta av oss inte tänkte oss en fortsatt militär bana och ville därför bli utbildade i något som man kunde ha nytta av efter muck.

Därför stod ju inte artillerist högst på önskelistan, även att vi faktiskt var kustartillerister.

Själv blev jag av någon outgrundlig anledning telegrafist, något som jag inte ens visste vad det var.

Våren började ge sig till känna, soldatutbildningen led mot sitt slut. Vi skulle nu tillhöra till 1.batt, det klingade ju väl, få nya befäl och mindre rent militär utbildning. Vi skulle bli signalister. Det gamla gänget skingrades och kom till andra ställen, det kom nya kamrater från de andra KA-regementena.

I timalt satt vi nu och lärde oss att sända och ta emot morsetecken, i en allt högre takt, både som ljud och ljus. Svårigheterna tycktes oöverstigliga särskilt som vi allt som oftast dömdes ut som odugliga.

Som omväxling fortsatte vi med skjutövningar, orientering och mycket fysisk träning. Vi lärde oss handgranaten, kasta den långt och i prick och skarpt. Minor och sprängmedel var intressanta ting och som vi lärde oss hantera.

Även om jag var radiotelegrafist måste man också lära sig signalflaggor, semaforering, bygga trådförbindelse och sända telefonmeddelande på tråd och radio, för att inte tala om sambandsexpeditionstjänst och signalmateriel.

Ja, det fanns ingen ände på vad vi måste kunna. Äntligen förstod jag vad instruktören på FBU-lägret i Köpingsvik hade menat.

Allteftersom som våren fortskred och solen lyste mer och mer, flyttade vi utomhus med övningarna och tillvaron blev bara behagligare och behagligare. Kypertstället kom till användning, vi slapp de otympliga kängorna och den krångliga löskragen.

Att ha kängor på fötterna inomhus och vid fint väder, ansåg vi var lika dumt som att kasta handgranat i ett värn och sedan ligga ovanpå och lyssna till smällen för att vänja sig vid den.

Vad gäller kängor hade artillerister en annan uppfattning. Jag kan väl nu i efterhand medge att vissa av oss signalister överdrev bruket av lågskor.

När majsolen log satte vi valbåtarna i sjön och rodde för livet. Det var ju något helt nytt för en landkrabba som jag. Båttjänst blev mycket populär, särskilt som ersättning för terränglöpning. Nu lade jag grunden till mitt sjökunnande.

Även om jag inte blev någon sjöbuss så blev jag aldrig sjösjuk, något som jag skulle få nytta av senare under utbildningen. Särskilt roligt blev det när kommandot "låt gå åror" ljöd och vi slängde dem överbord.

Vi lärde oss allt "om-bord", men de bästa borden fanns i matsalen ty där serverades delikatesser.

Militära förkortningar är ju för civilister fullständigt obegripliga, men jag minns med förkärlek två stycken, BÅ QTM- bryt återställ kuta till markan.

Sorglös var denna period av min ungdom och "suddently", om än med viss tvekan, blev vi befordrade. En omvälvande händelse i mitt liv var att bli vicekorpral, att få mera pengar, få en pinne på den röda mattan och ett gult streck på vapenrockens ärm, och att tvingas tala om för andra, tom äldre kamrater, vad de skulle göra utan närmare förklaring. Något som blivit till en vana till stort förtret, t ex för min fru.

Midsommar kom, men framförallt skördepermissionen, en efterlängtd två veckors ledighet. Jag var väl insatt i hur skörden skulle bärgas, eftersom jag slitit hårt i lantbruket som ung (yngre), men nu tror jag att jag bara gick omkring och njöt av friheten och att slippa uniformstvånget och reveljen.

Inget har gått så fort som dessa två veckor. In genom grinden igen för att göra sista delen av "lumpen". Konstigt uttryck egentligen, jag hade aldrig haft så mycket kläder och prylar som i lumpen. Framför allt inte vapen. Nu skulle allt det här packas och vara med varstans man befann sig och ständig uppsikt över vapnet. Adjö till lågskorna och mat i rättan tid. Krigsövning stod för dörren och jag skulle nu ingå som en kugge i ett maskineri och ett större sammanhang, ett sammanhang som jag nog inte förstod riktigt.

I vart fall var jag utsedd att vara radioman ombord på MUL13, i mitt tycke ett tursamt sätt att krigsöva. Nu skulle jag få till tillfälle att utveckla mitt sjömanskap, slippa sitta instängd i ett berg eller jaga mat på ett rörligt förband.

Vädrets makter satt dock stopp för vad jag trodde skulle bli en bekväm tillvaro. Det var ju en sak att sitta i radiatorummet och telegrafera, en helt annan att stå på bryggvingen, som i full storm, doppade i vattnet. Jag signalerade med alla fyror, både släckta och tända, utan att få något vettigt svar.

Jag blev dock inte sjösjuk. Med blicken fäst på skepparen, som var fullt upptagen med att studera sjökortet, hoppades jag på att så länge han såg lugn ut, trots kaoset i styrhytten, skulle jag överleva.

Dagen var kommen, jag hade överlevt och militär utryckning civila kläder var i antågande, till de flestas stora förtjusning. "Muckartwist" med Cool Candys ekade i korridorerna och muckarkammen blev mer och mer tandlös.

För en del av oss stod valet mellan "farväl till vapnen" och en oviss framtid eller att bli kvar i något, som vi tyckte varit ganska kul.

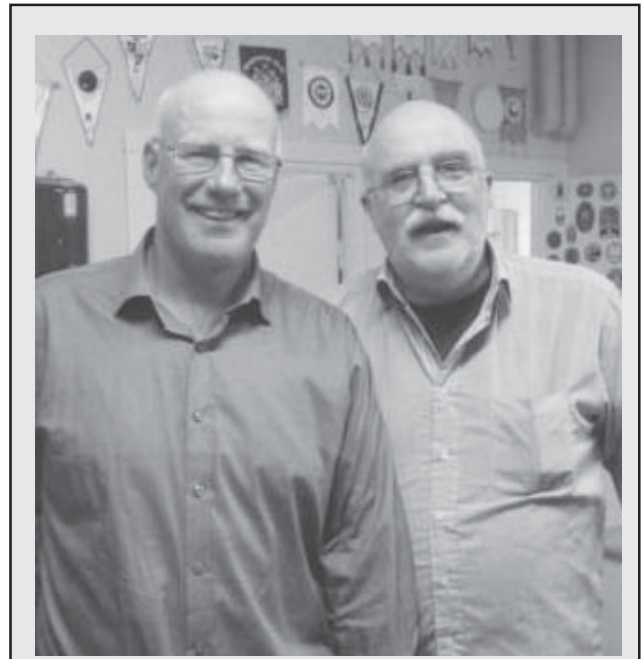
Till min, och förmodligen flera andras förvåning, val-

de jag, och fick fortsätta. Hur kul det blev kan jag skriva spaltmeter om, vilket jag inte tänker göra.

Jag övervägde väl några gånger att mucka, men har inte ångrat vägvalet.

Nu är det på sin plats att önska en kall och snörik helg och kort därpå en glimrande vår.

Bengt-G Lex

Veteranavtackning

Så var det dags för två KA2-veteraner och profiler att tacka för sig och sin tid i Försvarsmakten. Det var kapten Göran Johansson och löjtnant Håkan Wihlborg som nu i höst efter lång och trogen tjänstgöring lämnade den aktiva tjänsten och övergick i pensionsstadiet.

Både Göran och Håkan har efter regementets nedläggning arbetat på, förvaltat och utvecklat, vårt övningsområde Rosenholm. På så sätt har de också värnat KA2-andan och haft sin dagliga gärning på det som fram till nedläggningen var det huvudsakliga regementsområdet.

I samband med avtackningen bjöd Göran och Håkan in till en gemensam avskedsfest på Skönstaviks fritidsläger. Det var en stor skara kamrater som infann sig, inte minst många kamrater från KA2-tiden. En av gästerna var senaste regementschefen Günther Villman som hedrade de blivande pensionärerna med sin närvaro. Kvällen förflöt i vänskapens och, framförallt, alla glada minnens tecken. Otaliga, och bitvis otroliga, historier från anno dazumal kom gästerna till del då Göran och Håkan berättade minnen och upplevelser från sin långa tjänstgöringstid.

Peter Glimvall

KA2 Muldivision

Intressenter

Årsmöte 2012.

Föreningen genomförde 2012-10-06 sitt årsmöte enligt sina stadgar.

Gunnar Medemyr omvaldes till ordförande för ett år. Övriga styrelseledamöter och ledamöter samt deras uppgifter efter konstituerande.

Vise ordförande	Stig Olofsson
Kassör	Lennart Avendal
Sekreterare	Ulf Sejlert
Styrelseledamot	Arne Pettersson
Styrelsesuppleant	Christer Antonsson
Styrelsesuppleant	Ingvar Smedberg
Styrelsesuppleant	Leif Breidemar
Revisor	Johan Melin
Revisor	Lars Hidling
Revisorssuppleant	Sven Karlsson
Valberedning	Erling Holmberg
Valberedning	Nils Jonasson
Valberedning	Patric Eidstedt
Klubbmästare	Ingvar Smedberg
Mtrl.- redogörare	Leif Breidemar
Webbmaster	Arne Pettersson
Samord. / stugvärd	Ulf Sejlert

Gunnar Medemyr
omvald ordförande

Göte Karlsson Lars Iger och Jan-Erik Holmberg

Trossö Buss har gett oss ett erbjudande om en bussresa till Rügen/Usedom i april 2013 enligt vår förfrågan.

Dag 1. Avresa kl. 08.30 från Karlskrona – Greifswald (färja Trelleborg – Sassnitz kl. 12.45)
Incheckning på hotellet, information och gemensam middag.

Dag 2. Rundtur med besök Domkyrkan Greifswald, besök Universitetet, som var svenskt i 170 år.
Utfärd till ön Usedom med besök i Peenemünde och Raketmuseum V2 raketer.
Besök i Mellenthin. Johan Oxenstierna var slotts-herre här under 1600 talet.
Middag på slottsrestaurangen. Ölprovning.

Dag 3 Rundtur med stadsbesök i Stralsund. Besök i Nikolaikyrkan. Vidare färd till Rügen. Besök i den "vita staden" Putbus. Främsta semesterorten Binz. "KdFbadet". Kritikklipporna vid Königsstubl. Slott Spyker som var Svenska generalguvenören C.G. Wrangels slott i mitten av 1600 talet.
Middag på hotellet.

Dag 4. Återresa mot Karlskrona (färja Sassnitz – Trelleborg kl. 12.45), åter i Karlskrona cirka kl. 21.00

Pris per person i dubbelrum: 2 990 kr
Enkelrumstillägg: 600 kr

Detta ingår: Rutinerad chaufför och en modern turistbuss av senaste årsmodell, rundturer enligt bifogat program,

OBS! Notera att ingenting är bokad, priserna gäller endast i mån av ledig busskapacitet. Ledig plats på hotellet och färjan.

Information om fordonet:

Bussen är en modern turistbuss med all tänkbar utrustning för Er komfort.
Med säkerheten i fokus så är bussen bland annat utrustad med säkerhetsbälten på samtliga platser, alkoholås och automatisk brandsläckningsutrustning i motorrummet. Alla våra bussar är godkända att köra i miljözonerna i både Sverige och Europa. Ingen av våra bussar är äldre än f.n. 4 år.

Föreligger det intresse från er medlemmar. Anmäl detta till

Lars Iger senast den 31 januari 2013
på telefon 0455-805 87

Långväga gäster i Karlskrona

Australiens Överbefälhavare general David Hurley ledde en delegation på fyra man som besökte Karlskrona garnison den 23 april i år. Syftet med besöket var att få en orientering om marinens verksamhet i garnisonen samt besöka fartyg vid 3.sjötridsflottiljen och 1.ubåtsflottiljen.

Förutom besök från Singapore, så är det ovanligt med så långväga gäster till Marinbasen. Det exotiska inslaget i besöket underströks av snittet på de australiensiska uniformerna, och då inte minst avseende huvudbonaderna, som närmast förde tankarna till filmgestalten "Crocodile Dundee". Att dylika huvudbonader inte är optimala i vår vindpinade örlogsstad, blev under besöket tydligt när generalens mössa plötsligt fångades av vindarna och blåste av generalshuvudet. Tack och lov fanns undsättningspersonal tillstädes, och generalens mössa kunde återbördas till sin rättmätiga innehavare, vilket framgår av en bild i detta reportage. I övrigt förflöt besöket enligt det uppgjorda programmet och gav den australiensiska delegationen en bred bild av den marina verksamheten i Karlskrona.

General Hurley eskorteras av ÖB general Sverker Göransson vid inspektion av honnörsstyrkan.

Sveriges och Australiens överbefälhavare i samtal under besöket.

Besök ombord på en av Sveriges nya korvetter av Visbyklass.

Förflyttning mellan de olika besöksobjekten i Örlogshamnen skedde medelst stridsbåt.

General Hurleys mössa återbördas efter en tillfällig utflykt till sin rättmätige ägare.

Text: Peter Glimvall

Foto: MarinB Informationsavdelningen

VIP-besök i Karlskrona under hösten

Polens Marinchef viceamiral Tomasz Mathea med delegation besökte torsdagen den 4 oktober Karlskrona garnison.

Syftet med besöket var att få en orientering om marinens verksamhet i garnisonen samt genomföra besök ombord på fartyg vid 3.sjöstridsflottiljen och 1.ubåtsflottiljen. Dagen avslutades med ett besök på Kockums AB där man i ett konferensrum inrymt i Mastkranen fick en orientering om industrins verksamhet.

Stor flaggvakt ur Basskyddskompaniet och under ledning av löjtnant Franzén uppställd på Paradplatsen i Örlogshamnen i avvaktan på att Polens Marinchef skall anlända.

Apell blåses när hedersgästen anländer.

Viceamiral Mathea inspekterar honnörsplutonen åtföljd av Marininspektören konteramiral Jan Thörnquist och Marinbaschefen kommandör Håkan Magnusson.

Ett handslag för gott mellanstatligt samarbete. På bilden syns förutom Marininspektören och Polens Marinchef även chefen för 3.sjöstridsflottiljen kommandör Magnus Jönsson och Marinbasens informationschef örlogskapten Mats P Åkesson.

Vår kamrat Lennart Larsson ger "tummen upp"!

Besök från Danmark

Nästa VIP-besök var från Danmark, och det var Marinchefen viceamiral Finn Hansen med delegation som besökte garnisonen den 8 – 9 november. Syftet var i likhet med det polska besöket tidigare under hösten att få en orientering om marinens verksamhet i Karlskrona samt genomföra besök ombord på fartyg vid 3.sjötridsflottiljen och 1.ubåtsflottiljen.

Paradplatsen iordningsställd för det danska besöket. Honnörspluton och stor flaggvakt har marscherat upp och intagit utgångsställning för inspektion.

Text: Peter Glimvall

Foto: MarinB Informationsavdelning

Danmarks Marinchef har anlänt tillsammans med Marininspektören och bägge hälsas välkomna till örlogsstaden av Marinbaschefen.

Viceamiral Finn Hansen inspekterar honnörsplutonen.

Artikel nedan är författad av Carl Helge Bergström (1886 – 1961) och publicerad 1952-05-27. Artikeln ingår i ett minnesalbum om Helge Bergström som vänligen ställts till redaktionens förfogande av vår kamrat Tom Bergström.

När nittiotalets artillerister fick sina egna farkoster – Barndomsminnen från Kungsholmen!

Helge Bergström föddes 1886 och flyttade vid sju års ålder från Karlsborg till Kungsholmsfort, där hans far Karl-Henrik fått tjänsten som artilleriuppbördsman och redogörare. Helge berättar i artikeln levande om alla de vedermödor och äventyr en nyinflyttad utsocknes pojke fick utstå för att accepteras i den nya miljön. Vidare berättar han om den ”gåpåaranda” som fanns på fortet och som präglade det vardande Kustartilleriet och om möte med dåvarande majoren Centervall. De dagliga umbäranden och hur man roade sig på Kungsholmsfort är andra ingredienser i artikeln och som får oss att ana hur det kunde gå till på fortet under slutet av 1880-talet.

Helge Bergström blev sedermera skeppsgosse och fortsatte därefter inom Kungliga flottan.

När min far på hösten 1893 emottog befattningen som artilleriuppbördsman och redogörare på Kungsholmens fästning, var jag som snart åttaårig grabb synnerligen nyfiken på livet.

Redan på Karlsborg, som vi då lämnat, hade de äldre grabbarna lärt mig hålla ögonen öppna och invigt mig i betydelsen av traverser och kaponjärer, redutter och embrasyrer och andra konstigheter, allt under det att vi ungar efter hundspann noga inspekterade de olika fästningsverken jämte de ofantliga skjulen med fältartilleriets alla kanoner. Jag hade åsett, hur ingenjörssoldaterna med fabulös hastighet slagit broar över vallgravarna och lagat, att ett hundratal artillerister fått en timmes avbrott från all exercis under det mycket trevligare jobbet att söka rätt på mig, som bara gått ned till klappbryggan för att fiska lite.

På Karlsborg hade vi barn haft det strålande, ty alla de äldre av militärerna, från de stiliga gastarna vid straffkompaniet till alla skolkompaniernas folk, ville oss bara väl, trots att de nästan dagligen var i slagsmål med varandra. De lät oss rida barbacka på hästarna, då de skulle vattnas, och hoppa från förrådets tredje våning ned i de enorma höstackarna utanför, trots deras besvär att sen hitta rätt på oss i stackarna.

Efter bosättningen på Kungsholmen märkte vi barn strax, att folket här var annorlunda funtat, så det gällde att vara på sin vakt. Redan efter några dar hade vi blivit lurade att dricka av havsvattnet, vana som vi var vid Vätterns klara vatten. Men här blev vi sjuka värre, och de äldre tycktes roa sig häråt, och försökte förresten ofta lura oss till det ena eller andra som vi inte bort göra. Men sedan några av första årskullens beväringmän lurat min

bror dricka brännvin genom att – törstig som han var – bjuda honom på ett glas ”sockerdricka” och farsgubben slagit till åt båda hållen, var det svårt att få oss i fällan. Vi kom också snart underfund med att det var ett slags skämt, som vi förr inte prövat på men gott kunde behöva känna.

Röda stugan 1903

När nu vår far var fullt sysselsatt med att ta emot allt skräp, som fanns på ön, hade han en dag hunnit till linje 8 bakom vår bostad. I de inre rummen i vallen, där tjocka stalaktiter och stalagmiter mötte varandra, hade han inte mindre än tolv stora badkar av trä med breda plåtband. Dessa var möjliga av fukt och tycktes hota att falla sönder och samman. De hade kasserats och skulle nu undanskaffas. Vi pojkar stod runt ikring dem, och när vi titat lite närmare på dem, fann vi, att träet var oskadat, så vi hoppade i dem och lekte båt.

Då vände sig vår far till sin förrådsman och sa, att här har vi alldeles gratis fått några egna båtar till fästningen, alla de andra tillhör ju varvet. ”Du ska sköta om dom väl, så de blir torra” sa han ”och placera dem sen i valvet mellan 7:an och 8:an”, tillade han, till vår stora besvikelse.

Vi gick således miste om de trevliga farkosterna, men sedan vi fått en liten blekingseka i stället för jollen, som blivit kaffeved vid 7:ans kaj efter en nordlig storm, tröstade vi oss snart. Men badkaren kom under de följande åren att spela en viktig roll som artillerikårens allra första farkoster. Under det barkarna och jollarna mest betydde slit och släp, kom de att representera den friska gåpåaranda, som fanns när kustartilleriet började ta form.

Omkring en månad senare mötte jag och min far, som

skulle loda vattnet i parkbrunnen, major Centervall, vilken följde med och tittade på den stora brunnen. De båda kom att tala om mångahanda ting, och trots att jag dragit mig undan, som vi barn alltid gjorde vid dylika tillfällen, hörde jag att de nämnde beväringens utbildning. Bland de första årskullarna fanns alltid några, som ej kunde läsa, så vi hade fått låna dem våra ABC-böcker. Nu undrade min far, om inte de här – liksom på Karlsborg – skulle ordna med sommarfest åt manskapet. Han hade i så fall tänkt sig skämttävlingar på planen utanför 7:an och där-efter dans på borggårdens dansbana, med om möjligt lån av kårens musik.

Majoren blev strålande glad över förslaget, och sade, att han gav far fria händer i allt. Priser till tävlingarna från officerarna skulle han ställa om, och musiken skulle under festdagarna stå till manskapets förfogande, hur länge han ville ha dem.

Det var ord, som man lystrade till, och min far visste att tolka dem.

Underofficerskåren 1910-tal

När beväringarna någon dag år 1894 ryckte in under den nya eran, blev det liv i luckan på den annars så fridfulla holmen. Omklädseln ägde rum i det fria sydost om parken, och envar fick trots värmen dra på sig en otroligt tjock ylletroja, somliga grå med en vit tvärrand, andra tvärtom, men alla av nära en cm tjock stickning. Ovanpå denna sedan en nästan lika tjock klädeskolett med ståndkrage, som gnodde mot både haka och öron, och vars mässingsknappar fordrade arbete, tid och vana att bli blanka, och bantlärare som tarvade massor av gulocker för att godkännas vid morgoninspektionerna.

Vid första middagsmålet, som intogs i det fria, runga-de skrattsalvorna i följd, ty matbackarna, både djupa och flata, som alla var av trästav, sammanhållna av järnband, antingen läckte eller föll samman, så de stackars mathämtarna fick sina kläder förstörda och backlagen ingen mat.

Men sedan började det exerceras, och vad man låg i sen! Klockan 6 gick musikkåren runt över borggården och längs alla vallarna spelande revelj, och klockan 22 marscherade de åter samma väg, nu spelande tapto. Under mellantiden genljöd hela holmen av signaler och kommandorop. På 7:ans plan drillades infanteriexercis, och

tack vare den varma klädseln var det många som drabbades av solsting. När dessa blev för många, sattes fyllda vattensåar fram, men trots frukostens salta sillbit fick ingen släcka sin törst förrän klockan slagit 10.

Fästningsvallarnas grova kanoner kom åter i rörelse, och mot sensommaren började man pröva hur långt man kunde skjuta med dem. Otaliga typer av stridsmål tillverkades, och flera av dem blev sedermera kärkomna farkoster åt oss ungar.

När 8:ans linje sköt skarpt, hoppade en av rumsdörrarna hemma av sina gångjärn, och det gamla tegelhuset fick en bra spricka, men alla fönstren låg välbehållna på gräsplan utanför huset. När 4:ans linje sköt – och det var blott en gång – gick över 100 fönsterrutor i donjonen all världens väg, och officeren, som glömt varsko om skjutningen, fick betala räkningen. Från pansarbatteriet sköts ett enda löst skott, varvid en ytterst stabil postkur intill gick i bitar och ett förrådsskjul blåste bort.

Båthamnen 1910

Ja, det exercerades på Kungsholmen, men när midsommar kom – vilken midsommar det blev.

Min far hade ju haft ”fria händer” och han hade villiga medhjälpare. Alla underofficersfamiljerna hade också bidragit med priser till skämttävlingarna. Och vilka massor av priser sen. Här hade ovidkommande mellanhänder ingen chans, det visade deras art, ty vem som helst hade användning för dem. Första pris var alltid en silverklocka med kedja och andra en plånbok med 25 av dåtidens präktiga svenska kronor. De övriga priserna var alla sådant, som en krigare önskar sig men sällan har råd att köpa.

Med hjälp av kraftiga taljor hade flaggskepparen rest Sveriges högsta och bäst pyntade majstång på borggårdens dansbana – den lilla reservstången räckte många meter över vallkrönet. Så smyckad som den stången var har jag sedan aldrig sett någon vare sig här eller där.

På 7:ans plan, där gymnastikhuset nu tronar, hade en teater uppbyggts, och vad var väl Operan eller Dramaten mot det glada spelet på denna lilla scen. Skrattsalvorna dånade i ett, och vallmuren kastade ekot över Finskan och den då folktomma ön Tjurkö.

Festligheterna inleddes alltid av skämttävlingarna på planen. Där fanns en såpad stång rest med prislapp fastsatt uppe på toppen, vilken vem som helst kunde hämta ned. Stora äternät var utspända på marken, och här hade de småväxta chans att åla sig förbi sina större medtävlare, pyts- och säcklöpningar avlöstes av de krångligaste hinderlöpningar, men slutspurten var den stora sjödrabbningen. Då kom de gamla badkaren – kårens egna farkoster – till användning.

Med hjälp av en i ena ändan med blånar omlindad stång gällde det att vara sista man i båt, och den ovissa kampen uppskattades, därom vittnade de rungande skrattsalvorna som kunde höras över hela holmen.

Efter dessa tävlingar kom en paus, varunder de anhöriga kunde träffas. Runt omkring i gräset på vallarna, och på slutningarna vid ”Södra verket” kunde beväringarna träffa de sina och smaka på deras medförda läckerheter. Härunder gick befälet av alla grader runt kring de små grupperna och berömde mororna för deras präktiga pojkar, som kunde bli underofficerare minst allesammans, så duktiga de var.

Sedan kom dansen avbruten av teaterföreställningen, och då flammade otaliga marschaller längs 7:ans linje under den trolska sommarnatten. Under skenet från solar av blänkfyrar och fräsande raketer avslutades sedan festligheterna, som undan för undan samlade allt flera åskådare.

Familjeutflykt

Under en av dem räknade jag själv hundratals ekor förtöjda enbart längs 7:ans strand, samtidigt som över femtusen mer eller mindre långväga gäster hälsade på de sina bland fästningens bemanning. Tillfrågade vad de funnit trevligast i programmet kom som svar för det mesta: ”Sjöslaget så klart!”

När några år gått, kunde ofta de gamla beväringarna hälsa på för att själva träffa yngre anförvanter och uppliva gamla minnen. Då kunde man av dem få höra hur kåren urartat, ty nu hade de ju inte ens ett badkar kvar att pröva krafterna på. Den hårda exercisen var glömd, men minnet av det glada skämtet blev starkare med åren.”

C. H. Bergström

Ett parti kort på underofficersmännen

Verksamhetsplan för KA 2 Kamratförening år 2013

02-12 Öppet hus i föreningshuset på Skönstavik 1400-1600
02-21 Årsmöte på Frimurarelogen kl. 1800. Inbjudan sänds ut med post.
03-12 Öppet hus i föreningshuset på Skönstavik 1400-1600
04-09 Öppet hus i föreningshuset på Skönstavik 1400-1600
05-14 Öppet hus i föreningshuset på Skönstavik 1400-1600
05-21 Vårutfärd. Kommer att annonseras på vår hemsida.
06-11 Öppet hus i föreningshuset på Skönstavik 1400-1600
06-15 Kustposten nr 1 utkommer som tryckt nummer
08-13 Öppet hus i föreningshuset på Skönstavik 1400-1600
08-15 Grillfest på Skönstavik tillsammans med Flottans Män kl. 1600. Anmälan senast 08-04 till Hans Pettersson på telefon 0455- 13358 alt. 0708-735198.
09-10 Öppet hus i föreningshuset på Skönstavik 1400-1600
10-08 Öppet hus i föreningshuset på Skönstavik 1400-1600
10-16 Höstmöte på Frimurarelogen kl. 1800 . Annons kommer i Kustposten nr 1
11-12 Öppet hus i föreningshuset på Skönstavik 1400-1600
12-10 Öppet hus i föreningshuset på Skönstavik 1400-1600
12-15 Kustposten nr 2 utkommer som tryckt nummer
Spara denna sida!!

Kungliga Carlskrona Kustartilleriregementes Officerssällskap

Så här i slutet av mitt yrkesverksamma liv finns det en mängd minnen att tänka tillbaka på. I mitt fall är de flesta minnen mycket angenäma att återkalla. Det som har varit genomgående i mit yrkesliv är det goda kamratskapet. Den omständigheten, att Försvarsmakten hela tiden minskat i omfattning och förmåga vill jag inte beröra här, för det blir bara tråkigt. Det är kamratandan som jag vill komma ihåg.

Det var den goda sammanhållningen som var skälet till att jag engagerade mig i officerssällskapet i samband med att KA2 lades i vila. En del röster höjdes för att sällskapet skulle läggas ner. En övervägande majoritet ville dock ha det kvar och på den vägen är det. Karlskrona Kustartilleriregementes Officerssällskap lever alltjämt.

Sällskapets verksamhet är naturligtvis av ett blygsam-

mare slag idag än när regementet var aktivt.

Lillejul firas traditionsenligt sista fredagen före julafton. Det kan dock konstateras att tillställningen är betydligt lugnare idag än tidigare, men det är lika trevligt och maten smakar minst lika bra som förr.

Den andra större begivenheten som sällskapet ordnar är höstmiddag med damer. Från och med i år har vi fått ytterligare yta till vår "mäss" Reminiscensen vilket innebär att vi kan ha festerna i "egna" lokaler. Även en del av våra inventarier har vi kunnat samla på Reminiscensen.

Förutom ovan nämnda sammankomster har vi också ett antal "after work" eller pubträffar under året. Vid dessa finns det möjlighet att dricka en öl eller två och få en liten matbit till. Naturligtvis finns det utrymme för att berätta en massa gamla minnen och även få lite insyn i vad som händer i dag. Den sista pub-sammankomsten för året är i samband med Barbarafirandet.

Under detta år har vi provat att ha med damer på en pubträff. Det blev en välbesökt och uppskattad tillställning som vi kommer att upprepa årligen.

Om Du av ovanstående eller av annan orsak blir inspirerad att återuppta gemenskapen är Du välkommen att ta kontakt med mig eller sekreteraren.

Tommy Erlandsson / ordförande

tommy.erlandsson@mil.se

reine.lindqvist@mil.se

Korsord 2012:3

Gustav Karlsson har konstruerat korsordet

Lösningen sänds senast 1 febr 2013 till

Gustav Karlsson

Syrenvägen 4

370 30 RÖDEBY

Pris till den först öppnade rätta lösningen

Lösning ochvinnare korsord 2012:2:

Göran Sjöstrand, Arlöf

Arne Lundström, Stockholm

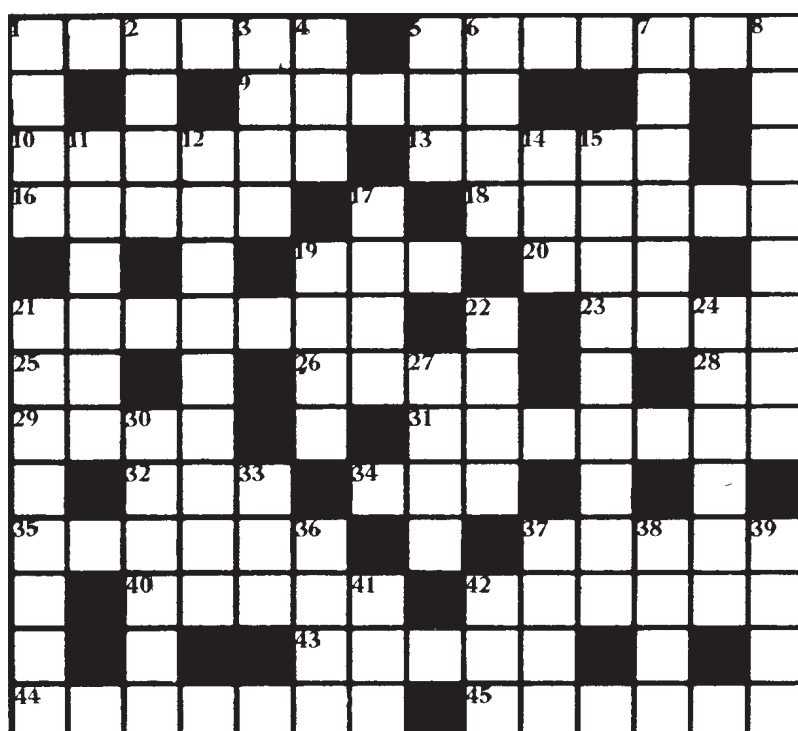
Vågräta ord.

1. Handeldvapen förr.
5. Luffare, kanske.
9. Oerfaren.
10. Kökskärl.
13. Egensinnig, cynisk.
16. Sekunda i ordning.
18. Dalaort.
19. Arbetsledare!
20. Ortnamn.
21. Starkljudare.
23. Medellös.
25. Informationsteknik.
26. Gas.
28. Ytmått.
29. Impulsledare.
31. Svensk modernistpoet.
32. Gudaväsen i gamla Norden.
34. Lutande mark.
35. Litet flöde.
37. Vara oredig.
40. Tog sig ur lättjan.
42. Ockelboprins.
43. Musikelement.
44. Ferlindikter.
45. Festfinfin.

15. Snokaktig leksak.
17. Synonym för Död.
19. Skydda och försköna golv .
21. Explosivt hinder i havets djup.
22. Anti-katod.
24. Äldre typ av handborr.
27. Open Source Identity System.
30. Raffinering
33. V Mobergs aftonimperativ.
36. Glömskans flod.
37. Kommun eller verb.
38. Snöfågel.
39. Mesta möjliga.
41. Nödsignal.
42. Till bröd och dynamit.

Lodräta ord.

1. Bakverk.
2. Tagen till tårar.
3. Negativt sätt.
4. Tontecken.
5. "Tät".
6. Biblisk författare.
7. Oansenlig växt.
8. Krigarevrål .
11. "Snyte".
12. Redig blåsning.
14. Hälsning.

Födelsedagar m.m.

Vi gratulerar

100 År

Kurt Hanson Göteborg 31/5

95 År

Owe Alf Karlshamn 04/06

90 År

Gustav Lundberg Västra Frölunda 25/01

Karl-Göran Carlsson Rödeby 17/03

Bo-Gunnar Nilsson Malmö 24/03

Ragnvald Torkelson Mellbystrand 24/05

Bengt Ambrén Lidingö 25/05

Erik Johansson Malmö 25/05

Gösta Olsson Karlskrona 27/05

85 År

Bengt Wihlstrand Ronneby 18/02

80 År

Bertil Bruno Svängsta 14/02

Bengt Kihlström Ramdala 04/03

Gunnar Olsson Tving 30/04

Arne Persson Rödeby 09/05

Rolf Persson Hässleholm 16/05

Ingemar Boman Gränna 05/06

Gun-Britt Olsson Karlskrona 08/06

75 År

Per Nordgren Karlskrona 21/01

Ingrid Holgersson Nättraby 12/02

Evert Månsson Lyckeby 18/05

Ulf Sjöberg Åhus 07/06

70 År

Per-Olof Steén Ramdala 27/03

Rolf Carlsson Lyckeby 17/05

Hans Willebrand Ljungbyholm 19/05

Ulla Melin Lyckeby 31/05

Jan Bengtson Lyckeby 05/06

Anders Eriksson V Nöbbele 14/06

65 År

Lisbeth Carlson Karlskrona 06/03

Barbro Engkvist Nättraby 14/03

Björn Lindblad Järfälla 01/05

Ulf Falck Lyckeby 13/05

Benny Söderström Karlskrona 21/05

60 År

Lena Johansson Karlskrona 16/02

Lennart Larsson Karlskrona 06/06

55 År

Thomas Ohlsson Karlskrona 01/02

Hans Petersson Karlskrona 07/03

Mats Dahlström Kalmar 19/03

Yvonne Syllfors Wictorsson Sibbhult 06/04

Bo Porshed Karlskrona 01/05

Tomas Lindahl Holmsjö 11/05

45 År

Tomas Titus Eksjö 06/03

Robert Malmgren Rödeby 07/03

Pontus Hidling Karlskrona 29/04

Avlidna kamrater

Karl-Erik Berghall Tranås Våren 2012

Karl Gerhard Fröberg Karlskrona 3/11 2012

Nya medlemmar

Johan Rhodin Malmö

Ingemar Andersson Karlskrona

Amazon mot vindström

En dam som var något bigott
gick på Hanö som en donna Quijote.
Lik en vilsen Jeanne d' Ark
mot en vindkraftverkspark
drog hon svärdet och – dräpte en rått'.

Gustav Karlsson Walles

Kronprinsessan demonstrerar sina färdigheter att släcka brand ute på övningsplatsen på Söderstierna.

Kronprinsessan i Karlskrona

Foto: Informationsavdelningen MarinB